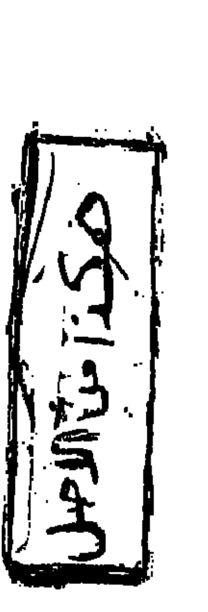

מעריב
סרטים
להנאה
להשיג
בספריות הוידאו
המובחרות
שיפוט מהיר
מיקל סארה
חתיך חתיך
רוב לאו
WARNER HOME VIDEO
המקצוע לוחם
CLINT
EASTWOOD
HEARTBREAK RIDGE
YOUNGBLOOD
סאפארי 3000
הרוצח
THE KILLER
עליסה בארץ הפלאות (2)
סמי דייויס, טלי סבלס
Alice in Wonderland
קפטן נימו המופלא
תגובת שרשרת
אקווס
EQUUS
קיץ מטורף
ONE CRAZY SUMMER
ידידות קטלנית
תרגיל לחיילים מתחילים
מסתורי לוחמת שאולין
RETURN TO THE 36TH CHAMBER
איך לחטוף גבר
מופץ ע"י החברה הכללית למוסיקה (1973) בע"מ הד-ארצי
רח' החלזון 4, רמת גן, טלפון 7825654
WARNER HOME VIDEO
United Artists

מתח גבוה – פורקן אלים

מה חסר להם, לכמה כוכבי ספורט, שהצליחו למצוא לעצמם עיסוקים צדדיים נוספים, לאו דווקא מהמכובדות שבהלטורות ■ כמה מסיפורי הפשע העסיסיים, אשר זכו להשיפה תקשורתית בולטת, קשורים ישירות בספורט ובספורטאים מפורסמים ■ שלמה שירזי הוא כרוניקה של הימים הללו, אבל בארכיוני העיתונים הוקצה מקום מכובד גם לאולסי פרי, אפרים שניאור, וילי ברגר, יצחק חתואל, רוני קלדרון, אבי בנימין ועוד ■ משה גורלי שמע כמה אנשי מקצוע, שהספורט, מטבעו, יוצר מתח המתפרץ לעתים בווריאציה פלילית, אחרים מסבירים שבעצם מדובר באחוזים כמידת הפשע באוכלוסיה הנורמאלית, כך שאין קייס ■ כך או כך, ריכוז הנתונים מרשים.

שבועספורט

עורך: אלכס דורון
עריכה: טובי פולק
עריכה גרפית: שפי דנן
צלם: עדי אבישי
עורך מדור הספורט: אבי בטלהיים

מודעות: גילה שניידר, חיליק עמיר טל: (03)439442

בשער

מלמיליאן ומזרחי מצביעים על האיצטד (בינתיים בדגם) שיקום בירושלים (צילום: ר. ישראלי וד. לנדאו)

מה בגליון

3–5: הפשע והספורט; 6: זודה חופשית: העתונות והספורט; 7: חיים גולדברגן 8: כדורסל; 9: אבינועם עובדיה; 10–11: בלי נדה, כאן יקום איצטדיון; 12–13: הכדורגל בקריקטורות; 14–15: יהודה עמרן 16: 3 נקודות; 17: גורין 18: טוטו; 20–21: נבא; 22: של ילדים

מתח גבוה – פורקן אלים

משה גורלי

ירידתה של בית"ר נתניה לליגה הארצית, לא ציערה במיוחד את שלמה שירזי. להיפך: נחסך ממנו ביקור מביך ורב סכנות בעיר הולדתו, בה מסתובבים כמה ברנשים זועמים המחכים לסגור עימו חשבון. אבל שמירת המרחק לא הועילה. אם העבריין לא חוזר למקום הפשע, חוזר הפשע אליו, ושירזי מסוכך בו עד צווארו. לפני כשבועיים הורשע על־פי הודאתו באחזקת נשק.

נשאלת השאלה, למה. מה בעצם היה חסר לו, לשירזי: הרי מדובר בכוכב כדורגל, שהיה שחקן נבחרת מצטיין, ועודנו ציר חשוב בבית"ר ירושלים, הקבוצה האטרקטיווית והאהודה ביותר בישראל. זהו מעמד שמקנה סטאטוס חברתי מכובד וגם פרנסה טובה, במיוחד בישראל העכשווית, הסוגדת לגוף ולחומר, בה כל בועט מצטיין – עילג ונבוב ככל שיהיה – זוכה לכבוד ויקר מעל כל במה חברתית, תרבותית ותקשורתית.

את התשובה ננסה לברר בשורות הבאות.

זיגמונד פרויד הוותיק הציב את נקודת המוצא: "הפעילות הספורטיבית מאפשרת שחרור אנרגיה גופנית ופורקן של מתח ותוקפנות בצורה מעודנת ובאופן לגיטימי". רוצה לומר: בכל ספורטאי גלומים מתח ותוקפנות המבקשים לפרוץ החוצה. אפיקי הפריצה יכולים להיות במסגרות חיוביות (ספורט) או שליליות (פשע).

בין פיטסבורג לחצור

ד"ר אורי זמרי

הקשר בין עבריינות לספורט מעניין בשני היבטים: 1. האם הספורט מונע עבריינות. 2. מה דוחף ספורטאי מצליח לפשע.

ד"ר אורי זימרי: "בפיטסבורג נערך ב־1906 מחקר, שנועד לבדוק האם הספורט מונע מהנוער הדרדרות לפשע. בשלב הראשון, נמצא שאכן גרשמה ירידה, אולם מאוחר יותר התברר שהמסגרות הספורטיוויות משמשות בסיס מחודש להתארגנות כנופיות".

עמירם קלאוס: "בשנים 1965–1968 נערך בחצור הגלילית ניסוי, ונמצא שהקצאת משאבים ופיתוח רשת ענפה של מגרשי ומועדוני ספורט הביאו לירידה משמעותית של עשרות אחוזים בשיעורי עבריינות הנוער בחצור". זימרי תוקף את מסקנותיו האופטימיות של ניסוי חצור. ועדת המחקר של רשות הספורט פסלה לטענתו את המסקנות, עקב היעדר בדיקה למשך תקופה ארוכה יותר. חצור, לפי גישה זו, נתנה את תוצאות השלב הראשון של פיטסבורג, והיה נוח להסתפק בזה, לטענת זימרי שקובע: "אין שום מחקר מבוסס הקובע שספורט תורם להורדת עבריינות. או שכן או שלא".

לשאלה השניה קשה עוד יותר לתת תשובה. הקביעה שבכדורגלנים דווקא גלום פוטנציאל עברייני היא בהחלט ספקולציה שאין לה סימוכין במספרי עברייני הספורט. כשבודקים את המספרים צריך לזכור שמספר העוסקים בכדורגל הוא גבוה בהרבה מהעוסקים בכדורסל, למשל, ובכל זאת אין לכדורסל (בעצם יש לו...) במה להתבייש.

השכונתית. בני־יהודה לא הוציאה את הסמים משכונת התקווה, אך לבטח הוציאה צעירים רבים מעסקי הסמים.

עמי פוטל, יו"ר שמשון, סבור שהמסגרת הנוקשה מיטיבה עם אופיו של הכדורגלן. המשמעת, ההקפדה על הרגלי תזונה ושינה, העמידה בזמנים, כל אלה מעצבים לדעת פוטל – "אישיות הגונה ואמינה. נכון שאוכלוסיית הכדורגלנים היא הפחות משכילה מיתר ענפי הספורט. אולי אחד מתוך ה־11 סיים תיכון, אך הכתורים ברובם הגדול ישרים ואמינים".

העיסוק בכדורגל הוא רק תחילתו של התהליך. התנאי להצלחתו מצוי מעבר למגרש ולמשחק עצמו. וכאן נשאלת השאלה האם הקבוצה צריכה לשמש גם מעין לשכה סוציאלית עבור השחקן, להתעניין ולטפל בבעיותיו, הפסיכולוגיות, התעסוקתיות ואף המשפחתיות. התשובה היא חיובית, ולא מטעמים הומאניטריים. זה כדאי קודם כל לקבוצה. שחקן טוב הוא שחקן שמשחק עם ראש נקי, פטור מטירדות

התחתון. אחד מהם, יוסף 'יוסקאי' מזרחי מהכח ר"ג, אף נרצח במהלך מלחמת כנופיות". אגב, להתייצבות הנוכחית של הנהלת בית"ר ירושלים מאחורי שירזי יש בהחלט היבט שיקומי נוגע ללב, אך נשמעים גם קולות בקבוצה שמוטב היה לגמור את הסיפור, שלא מוסיף לשמה הטוב של הקבוצה.

רשימת הספורטאים שחבשה את ספסלי הנאשמים היא ארוכה ובלתי מפוארת. גם רשימת העבירות מגוונת, ולקוחה מכל חלקי הקודקס הפלילי. סקירת העבריינים אינה מגלה קווי מיתאר משותפים – לא ברקע האישי ולא בסוג העבירות. אולם נתון מפתיע בכל זאת מבצבץ: רובם הגדול של הספורטאים שהורשעו בדין נמנים עם האליטה הספורטיווית. מרביתם ספורטאים מצטיינים: אברהם שניאור, רוני קלדרון, אבי בנימין, אולסי פרי, שלמה שירזי, עמוס ברטר ושני האולימפיים – יצחק חתואל ואדוארד וייץ. וייץ, מקום חמישי באולימפיאדת מונטריאול, הוא כיום עבריין נמלט, שנגדו תלוי ועומד כתב אישום על שוד מזוין.

בשני המקרים – שחרור מתח ואנרגיה נפשית

הקרימינולוג עמירם קלאוס: "נמצא קשר בין המניעים לפעילות ספורטיווית לבין המניעים לפעילות עבריינית. בשני המקרים יש צורך בשחרור

שעתו היפה: אברהם שניאור (מימין) בנבחרת הכדורסל, מוסקווה 53'. לידו: שמעון שלח, פרדי כהן, מרסל חפץ וזכריה עופרי

ימים של אהבה: אולסי פרי והדוגמנית תמי בן־עמי

ימי התהילה: רוני קלדרון ב"אייאקס"

תקופת הפריחה: ... אבי בנימין, ב"או...

...י ההצלחה: שלמה שירזי דוהר ...תו בבית"ר ירושלים

של מתח ואנרגיה נפשית, ויש הפגנה של הישגים חיצוניים. צעירים משכונות עוני ומעיירות פיתוח זקוקים במיוחד לתחושה של פורקן ממתחים וסיפוק, כפיצוי על אכזבות בתחומי חיים אחרים. הצטיינות בספורט מאפשרת להם לשפר את הדימוי העצמי ואת הסטאטוס החברתי".

הכדורגל, במיוחד, שואב כוח־אדם משכונות המצוקה, שכן בדרך־כלל גם בתי הגידול לעבריינים. הכדורגל מתפקד כאן כמנוף לחילוץ הצעיר מהחברה והסביבה העבריינית. קלאוס נותן מילה טובה למשפחת זולמי מבני־יהודה, המושמצת באחרונה: "הם הצליחו באמצעות הספורט למנוע עבריינות, ולשקם עשרות בחורים צעירים, שהאלטרנטיווה היחידה שלהם היתה הפשע". קבוצות מצטיינות כבני־יהודה, שמשון, ופעם גם עמידר ושעריים, היוו בעבר מוקד הזדהות קולקטיווית ותרמו להשבת וטיפוח הגאווה

מעיקות, וטירדות כאלו יכולות להיות איחור בתשלום משכורת, אך גם אשה חולה או בית הרוס.

יש מקום למעורבות מנהלים ברקע האישי של השחקן

במערכת הלחצים החזקה המאפיינת את הכדורגל המודרני, בהחלט יש מקום ליתר מעורבות של הקבוצה בהבנת הרקע האישי והמשפחתי של השחקן, במטרה לסייע לו להנתק מהשפעות שליליות. בישראל בהחלט ישנם מנהלי קבוצות הגישים המודעים לנושא. יותר מכח אינטואיציה טובה ולב חם, מאשר מכח הכשרה מקצועית שיטתית. השמות הבולטים בתחום זה הם חיים לייבוביץ' המנוח, עמי פוטל ואברהם לוי.

"בשנות ה־70, מספר קלאוס, בדקנו ומצאנו ש־4 מתוך 16 מנהלי קבוצות בלאומית שייכים לעולם

את עבירות הסמים ניתן לראות כ"קרובות" ביותר לספורט. ספורטאים, כאומנים, נתונים בלחץ גבוה מאוד, ונוטים לפיכך להשתמש בסמי מרץ וגרוע מזה – יש הנכשלים בסמים גם במסגרת הנסיון להתפרק מהמתח, ואולי גם בנסיבות חברתיות מפוקפקות. אולסי פרי, למשל, הורשע עפ"י הודאתו בהחזקה ושימוש בהירואין. שופט השלום התל־אביבי, ארי ויראב, לא החמיר בעונשו בגלל עיסקה, לפיה עזב פרי את הארץ.

שנה לאחר מכן, נעצר פרי באמסטרדם. הפעם – הברחת סמים. הוא הוסגר לארה"ב, נשפט ונדון ל־10 שנים. לדעת שמעון מזרחי, יש לו סיכוי להצליח בערעור. פרי הורשע על־ידי חבר מושבעים, ואילו הערעור יישמע באזני שופט מקצועי. את אולסי קשרה המשטרה לרדיו־טייפ גדול, בו נדחסו קילו וחצי הרואין. 9 עדים לא יכלו להצביע על קשר בין אולסי לרדיו, רק עדה אחת העידה על כך. לא עזרה

לפרי העובדה שבן־דודו קנת ג'ונסון לקח על עצמו את נסיון ההברחה, וניקה את פרי מכל ידיעה או שותפות.

ענייני סמים – שניים מהמוכשרים בכדורגלני ישראל

בענייני סמים נשפטו שניים מהמוכשרים בכדורגלני ישראל. שניהם בעלי אישיות עבריינית מובהקת. רוני קלדרון, כשרון־על, שאייאקס ההולנדית במיטבה לטשה אליו עיניים, הורשע בייבוא הרואין לישראל, ונדון ב־1983 ל־10 שנות מאסר. לאחר שברח מהכלא – לא לפני שסחט כתבות נוגעות לב בעיתונים, שסיפרו על כוונתו להקים נבחרת כדורגל בכלא – עלו השערות כי נרצח ונקבר בחולות ראשון־לציון.

קלדרון התחמק גם מגורל זה, חמק מהארץ, אך חזר במהרה לכותרות. גם אל כותלי הכלא. הבחור נעצר בעת פשיטה משטרתית בסאו־פאולו, במהלכה נלכדו 165 (!) ק"ג חשיש, שמחירם ליבואן כ־12 מיליון דולר, ולצרכן כ־66 מיליון. גם העונש שקיבל קלדרון היה בהתאם – 32 שנה. כעת בוודאי בוחן קלדרון את גובה חומות הכלא בברזיל.

רג רוזה וקטן יותר היה אבי בנימין, שוער נבחרת האפרוחים המפורסמת, שניצחה ב־1969 את בריה"מ בקאן. בנימין נמנה עם ראשוני השחקנים הישראלים שנקלטו באירופה, ושיחק במדי וינה האוסטרית. קריירה זו לא הצליחה במיוחד, וייתכן שזו הסיבה להדרדרות. ב־1975 נדון לשלוש שנות מאסר בגרמניה, לאחר שהודה באחזקת 112 גרם הרואין. בנימין הסכים להודות, תמורת גירושו חזרה לישראל. בנתב"ג שיחרר כמה הצהרות על חזרה למוטב, אולם קוראי העיתונים המשיכו להיתקל בו דווקא במדורי הפלילים: ב־1977 נעצר בחשוד באחזקת רכוש גנוב, ב־1981 נעצר בחשד כי סחט

לא היתה הפעם הראשונה. לפני מלחמת ששת־הימים נידון לשלוש וחצי שנות מאסר על זיוף שטרי חוב. למזלו, נחלץ מהכלא בעקבות חנינה שהוכרזה במסגרת חגיגות הניצחון.

האם מעמדו של אדם ככוכב ספורט מקנה לו חסינות?

במשפטו השני, ב־1978 נדונה השאלה, האם עובדת היותו של שניאור כוכב ספורט, היא עילה להקל בדינו, או דווקא להחמיר. אמרה השופטת הדסה בן־עתו: "הסניגור מבקש כי עברו של הנאשם בתחום הספורט ישמש עילה להקלה בדין, אולם עם כל אהדתנו הטבעית לאדם המצטיין בתחום כלשהו, ומביא ע"י כך תהילה למדינה, יש לזכור שאין מדובר כאן כאקט של הקרבה: הייתי מעיזה לאמר אפילו שאדם הנערץ על הציבור, ובייחוד על חוגי הנוער, מצפים ממנו כי ישמש סמל בהתנהגותו. הדרדרות של אדם כזה לפשע אינה יכולה לעורר רגשי סלחנות".

הסתבכותו של ספורטאי צמרת מעוררת תהיות נוספות. האם רשאי הספורטאי שסרח ונענש לחזור וללבוש מדי ייצוג לאומיים. לקברניטי הספורט אין מדיניות אחידה בנידון. הדוגמאות של חתואל ושירזי יעידו. הסייף יצחק חתואל החל את הקריירה הפלילית שלו כבר בגיל 10. ארבע שנים לפני כן, בגיל 6, החל גם בקריירת סייף מפוארת. ב־1983 הורשע חתואל בשוד בנסיבות מחמירות, ונשלח ל־10 חודשי מאסר. גם בעת מאסרו במעשיהו לא הפסיק להתאמן. האולימפיאדה עמדה בפתח. לפני היציאה ללוס־אנג'לס נחלקו הדיעות – האם מי שהורשע בפלילים זכאי לייצג את המדינה. יו"ר ההתאחדות לספורט קבע כי אין להעניש פעמיים. חתואל לא איכזב אותו. הוא העפיל לחצי הגמר, ונמנה עם 16 הראשונים. במארס 86' הדהים חתואל

ימי התיוכים: הסייף יצחק חתואל, אחר נצחונו בתחרות בין־לאומית

אלקיים (את של סמי), התוודה כי העליל על חתואל.

חתואל, כאמור, ייצג את ישראל באולימפיאדה, לאחר שהורשע בדין. שלמה שירזי הושעה מנבחרת ישראל בשל מעורבות שלא היניבה נגדו אפילו כתב אישום (מכיוון שהפך עד מדינה). הערר מדיניות ואחידות בשאלה זו – מזיקה. אין שום סיבה עניינית להפלות בין שירזי לחתואל. דין אחד ראוי לשניהם, ולדעתי הדין הראוי הוא זה של שירזי. הסיטואציה בה מתאמן חתואל לאולימפיאדה בין כותלי הכלא – היא קומית־טראגית למדי. בהחלט לא מכובדת למדינה.

כשהשופט מאבד רסן – שחקנים מאבדים עשתונות

התחום הפלילי והמעין־פלילי בספורט, נוגע גם בתחומים "קבוצתיים", עליהם לא הרחבנו את הדיבור. למשל, סקנדלים ניהוליים מסוג אילו שנחשפו בדו"ח בומס, פרשיות מכירות המשחקים בהן היו מעורבות רמת־עמידר והפועל חיפה, ואף התפרחתויות קבוצתיות מסוגה של פרשת קובלנץ. פרשה זו הבליטה את הטיפוס הקרימינלי של הכדורגלן, אשר בהעדר משמעת פורק כל עול.

הדבר ניכר גם במגרש. כשהשופט מאבד את הרסן, נוטים שחקנים רבים לאבד במקביל את העשתונות. ספורט, יש לזכור, הוא קודם כל תחרות המוזנעת במוטיבאציות אדירות לניצחון. פוטל: "כל השבוע מכינים את השחקן למשחק השבת. כהצלחתו

על כתפי אוהדים: עמוס ברטר חוגג שער נצחון בהפועל פ"ת

תיקו בזירה: נחמן פרקש (משמאל) אחר קרב איגרוף מעולה עם חיים וייספיש־שפיר (באמצע השופט ז'ק לוי) ● בעמוד 3: שוער העבר וילי ברגר, מגדולי הכדורגל הא"י

באיומים עבריינים ברדום תל־אביב, וב־1983 השתולל והיכה את אישתו עד זוב דם. הסיבה, לדבריו: "יצורים מהחלל השתלטו על אשתי, ולכן הכיתי אותה". מקרה אשה פשוט יותר רשם הכדורגלן עמוס ברטר, שהורשע בגניבת סכום כסף מתיירת שוודית יפהפיה, עימה חילק את דירתו ויצועו.

גם מבין ספורטאי הדורות הקודמים לא נפקד מקומם של העבריינים. השמות המפורסמים היו השוער האגדי והמנוח וילי ברגר, ששמו נקשר בפרשות הונאה, וכן מי שהיה אלוף ישראל באיגרוף בשנות ה־50, נחמן פרקש, בהחלט דמות אגדתית, שאת עיקר המוניטין רכשה מחוץ לזירת הספורט. אבל הגדול והמפורסם מכולם היה אברהם שניאור, אשר סמוך למשפטו ממש נבחר בין חמשת שחקני הכדורסל המצטיינים של ישראל ב־30 שנות קיומה. שניאור הורשע בעבירות של אחזקת רכוש גנוב, ווו

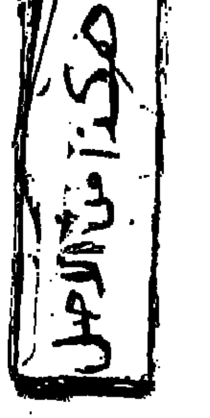

ברכך לשיא: המשקולן אדוארד וייץ. מקום 5 באולימפיאדת מונטריאול 1976

במקום שני בתחרות היוקרתית "אתגר רומל" בפאריס. בינואר 87' הדהים שוב, לאחר שנעצר בחשד שהפעיל בלדרי סמים בקשר הברחת הירואין. בפרשה זו חלה תפנית, לאחר שאחד הבלדרים, דוד

תלויים מעמדו ומשכורתו. כל אלה יוצרים לחץ אדיר, שעשוי להתפרץ לעתים במשחק פראי, בעבירות גסות ואפילו קללות וחילופי מהלומות". פוטל מייחס זאת ללחץ, ולא לפוטנציאל העברייני הגלום לכאורה בכדורגלנים רבים. קלאוס מייחס את ההתנהגות האלימה גם ל"סף הגירוי נמוך. המטען האנושי הוא כה דל, וברגע לחץ הדברים יוצאים החוצה".

המשחק עצמו, פרוע ככל שיהיה, עדיין מנוהל תוך ציות לכללים. אולם עבריינות צופי הספורט, שהיתה מוגבלת עד לאחרונה לכריזות במינון נמוך למדי, קיבלה לאחרונה מיפנה מדאיג. במישור הקולקטיווי – בו קבע תקדים 'היינל' סטנדרטים חדשים ומחרידים, עד כדי קטילת חיי אדם, וגם במישור האלימות האישית, בפרשת דקירת העיתונאי צדוק יחזקאלי, התרומה הישראלית – אולי הייחודית – לקידום האלימות בספורט. ■

איור: גדעון עמיחי

עם הפנים – לעתיד טוב יותר

משה לרר

כותב השורות הללו איננו סבור שעניינים פנימיים של עתונים, עתונאים ומוסדות עתונאיים, צריכים להידון בפומבי. אך שורת אירועים, שהביאה באחרונה להתנגשות חזיתית גלויה, בין העתונות הכתובה והמשודרת לבין קהל הצרכנים – מחייבת כמה הבהרות.

אני עושה זאת, ערב האסיפה הכללית השנתית של תא עתונאי הספורט, ועדיין תחת הרושם של ההתנקשות בחייו של צדוק יחזקאלי, חבר מערכת "ידיעות אחרונות", שנדקר בצאתו ממשחק כדורגל באיצטדיון "בלומפילד".

★ ★ ★

היום תתקיים בתל־אביב האסיפה הכללית של תא עתונאי הספורט שליד אגודת העתונאים, שבסיומה תיבחר ההנהלה החדשה לשנתיים הקרובות. ההנהלה היוצאת לא מילאה ימיה. היא התפטרה לפני כשישה שבועות, במחאה על החלטת האיגוד הארצי של עתונאי ישראל להשבית את מדורי הספורט ליום אחד ולהטיל איפול על פעולות בית"ר ירושלים, כדורגל, ל־30 יום. הדבר היה כמה ימים אחרי ההתנקשות בכתב "ידיעות אחרונות", צדוק יחזקאלי.

שיהיה ברור: לא החלטת האיגוד הארצי של עתונאי ישראל היא שגרמה לחברי תא עתונאי הספורט להתפטר, אלא הדרך והצורה שבה נתקבלה. יו"ר תא עתונאי הספורט, ישעיהו פורת, הודיע בשמו ובשם חבריו להנהלת התא, על ההתפטרות. מיד אחריה – העלה אחד החברים בקשה־הצעה שהוועד יחזור בו. הייתי היחיד באולם הישיבה שלא תמך בהצעה. הצבעתי נגדה, מתוך סולידאריות מופגנת עם צעדם של אנשי הוועד. גם אני הייתי מתנגד לקבלת החלטה כלשהי במוסדות העתונאיים הבכירים שלנו, בנושא שיש בו נגיעה ישירה לתא שבו אני חבר, מה עוד – שההחלטה נתקבלה בלי להתייעץ בלל עם האנשים שיש להם הרבה יותר נסיון בשטח.

בסיומה של הישיבה הודיע פורת, בשמו ובשם חבריו להנהלת התא, שאין הוא חוזר בו מן ההתפטרות. לפיכך הוקדם מועד האסיפה הכללית, המתקיימת בדרך כלל בחודש ינואר, להיום.

כבר במהלך האסיפה הכללית היוצאת מן הכלל, שנקראה לצורך דיון בהחלטת האיגוד הארצי של עתונאי ישראל (להפסיק הופעת מדורי הספורט ליום והחרמת פעולות בית"ר ירושלים למשך חודש ימים), היה ברור שאין כל הנוכחים תמימי דעים עם ההחלטה שנתקבלה על־ידי המוסדות הארציים שלנו.

פורצי הגדר הראשונים נתגלו כבר למחרת. מדור הספורט בעתון "חדשות" הופיע, כאילו לא אירע דבר; הצהרונים "ידיעות אחרונות" ו"מעריב" התכסו באיצטלה של "ידיעות ספורט מחו"ל". הרמז היה עבה וברור: מילים כמו "אחווה עתונאית", "חזית אחידה", "סולידאריות" ועוד – טובות רק על הנייר. במציאות, למרבה הצער, זה לא קיים.

★ ★ ★

כמה מילים על תא עתונאי הספורט. התא, שחברים בו רק עתונאים המועסקים בידי מערכות העתונים השונים במשרה מלאה, מונה כיום 50 חברים ויותר. זהו אחד התאים הגדולים באגודת העתונאים. יש בו חברים־נילווים, שאינם בעלי זכויות מקצועיות מלאות, כיוון שאין הם מועסקים במשרה מלאה.

עבודתם של עתונאי הספורט קשה. עליהם להתמודד ימים כלילות עם בעיות רבות, שברוב המקרים אינן גלויות לעיני הציבור. ההטרדות – קשות מנשוא. עוד לא נמצא עתונאי הספורט שיגלה מה עבר עליו, ועל בני ביתו, במרוצת השנים שבהן הוא עוסק במקצוע.

תבל רק שהתדמית האחת והיחידה שנוצרה לנו בעיני הציבור היא: "הצטרף לעתונאי הספורט – וראה את העולם". עקרונית זה נכון, אך מה בדבר הנסיעות החטופות של טיסה ביום רביעי, למשחק ביום חמישי וחזרה ביום שישי ? היש בבאלה כדי "לראות את העולם" ?

שלא אובן לא נכון. אין בפי תלונות – ואני מקווה שכך גם אצל חברי. ככלות הכל – אני בחרתי במקצועי. ויותר מכך: ספורט הוא התחביב הגדול שלי, ודומני שאין הרבה אנשים המאושרים לשלב תחביב עם מקצוע. כך שאת כל ה"בכיות" למיניהן בדבר העבודה הקשה שבנסיעה לחו"ל – אשאיר לשיחות רכיל של ימי שישי, מה עוד שזה לא קורה אחת לשבוע.

★ ★ ★

אך בואו ונחזור לרגע קט למציאות היומיומית. לשדה העבודה הקשה. אני מוכן להתמודד עם כל קורא/מאזין/צופה בדרך מקובלת. יש תלונות על סיקור לא־הולם, מסולף, חד־צדדי ועוד. תיבת המכתבים בכל מערכות העתונים, כמו גם באמצעי התקשורת האלקטרוניים, פתוחה לציבור הרחב. אפשר לטלפן. אפשר לקבוע פגישה שבה יובהרו הנושאים השנויים במחלוקת.

רק בדבר אחד אי־אפשר להתפשר: אם וכאשר נוקטים אמצעי אלימות. מעשהו של הפושע שדקר את צדוק יחזקאלי – עליו אין מחילה. אין בכוחו של סכין, אגרוף, איום וכו' – לפתור מאומה. יש בו רק כדי להסלים את המצב, כמו שהוא כיום.

משימות רבות וכבדות מוטלות על הוועד החדש של עתונאי הספורט, שייבחר היום למשך השנתיים הקרובות. ביניהן – ארגעת הרוחות. זה יכול להתבצע בכמה וכמה דרכים. ביניהן: קיום אסיפות עם קבוצות של אוהדים, מאמנים, שחקנים, אישי ספורט וספורטאים. התאחדויות ואיגודי הספורט למיניהם – גם הם חייבים להיות בתמונה. עליהם לדאוג לתנאי עבודה טובים ומשופרים יותר לעתונאים.

ואילו מערכות העתונים ועורכי מדורי הספורט – אינם פטורים אף הם. עליהם לחנך, פשוטו כמשמעו, בעיקר את הכתבים הצעירים לכתיבה סולידית וזהירה יותר, תוך שמירה מירבית על אתיקה מקצועית והגינות.

אם תחול תזוזה כלשהי בכיוון החיובי – יוכל הוועד החדש לראות בכך הישג. או אז נוכל כולנו לראות ספורט, ועתונות ספורט, טובים יותר. ■

חיים גולדברג מעל פקעת שחקנים. "לא יתכן שאלו ששומרים עלי אישית, יהיו בנבחרת ואני לא"

"עושים לינץ' לי ולשמעונוב"

כך טוען חיים גולדברג ממכבי ת"א, לאחר הפסד הצהובים בדרבי הגדול ■ "מתי אהיה בנבחרת? – נהייתי חולה מהשאלה הזאת" ■ "לכולם מותר לאבד כדורים – רק לי לא?!"

אלי קמיר

– אז מה, חיים, סידרת למיקי בן־שיטרית הזה לעוד שנה...
– זאת שאלה?
– עובדה.
– אני לא חושב. הוא עשה את שלו.
– וגם אתה עשית את שלו.
– אני לא מסכים איתך. נכון שהייתי מעורב בשער הראשון בדרבי, אבל זה חלק מהמשחק.
– חוסר האחריות שלך, זה אסון...
– אתה טועה. כולם טועים. כל שחקן יכול לאבד כדורים, חוץ מחיים גולדברג? כשאני מאבד כדור, כולם צועקים שאני חסר אחריות, שאני מזלזל. תאמין לי שאני לא מזלזל.
– אז מתם נטפלו אליך?
– נוצר לי שם כזה. עכשיו לך תסביר אחרת.
– אני אסביר לך: אתה פשוט מחפש לסבך את החיים.
– שחקן שלא מסתכן, לא מצליח. ברור שלמסור פאס קצר, זה הרבה יותר בטוח ואין סיכונים. אבל מסירה ארוכה ל־40 מטר תורמת הרבה יותר למשחק...

"...הייתי מעורב בשער הראשון (של הפועל) בדרבי"

– בתנאי שהיא מצליחה.
– על פי רוב אני מצליח.
– חיים, זו לא תשובה. לא תשובה של בלם אחורי.
– נכון, אבל אני השתנתי. היום אני כבר בועט כדורים לאאוט.
– למרות זאת לא הייתי רוצה להיות השוער מאחוריך.
– אני לא מסכים איתך.
– אתה פשוט לא מרוכז.
– שוב פעם. כל הדברים שאתה אומר שייכים לתוית שהדביקו לי, זו תדמית לא נכונה.
– מה הקשר? אני ראיתי אותך הרבה.
– יכול להיות שיש רגעים שאני לא בשיא הריכוז. באופן כללי, זה המשחק שלי. אני משחק חכם, משחק הרבה עם הראש. צריך להבין שדברים משתנים במהלך המשחק.

שניאור לא שיתפו בהרכב

חיים גולדברג נולד ב־30 בנובמבר 1964. בכדורגל החל לשחק בגיל 8, בקבוצת הילדים של מכבי ת"א. יצחק שניאור, המאמן עתה את הירוקה העירונית, הפועל ת"א, העלה את חיים לבוגרים כשהיה בן 18, אך לא שיתפו כשחקן־הרכב.

בעונת 83/'84' הועבר למכבי פ"ת, יחד עם משה מרכוס. בחוזה ההעברה ניתנה לפ"ת אופציה לרוכשו, אולם כספים שלא הועברו בזמן, החזירו את הצעיר שקצר הצלחה, לשורות מכבי ת"א שבה הוא משחק בהרכב הפותח עד היום.

את המדים הלאומיים זכה גולדברג ללבוש עד כה רק בנבחרת הצעירה, תחת שרביטו של אליעזר שפיגל.

"הדביקו לי תוית של לא־מרוכז"

– מה בקשר למנשה שמעונוב?
– מה איתו?
– אתם לא מסתדרים.
– אנחנו נסתדר מצויין. נשלים אחד את השני. רק צריך לתת לנו זמן. אנשים חושבים שאסור לנו לשחק ביחד. עושים לנו לינץ'.
– בקיצור, רוצים את אבי כהן?
– אבי היה שחקן גדול, חבל שהוא הלך.
– כן, זה טוב לעיתון. חוסך צרות.
– אני באמת חושב כך.
– גם בשנה שעברה חשבת כך, בין תאקל לתאקל?
– תאקלים לחוד ומקצועיות לחוד. עשו מזה יותר מדי. אבל בוא לא ניגע בזה.
– עוד בסוף תגיד לי, שאתה מצטער שאבי איננו.

– לי זה לא משנה, העיקר במכבי.
– מה הלאה?
– יהיה טוב.
– גם בנבחרת? תגיע לשם פעם?
– נהייתי חולה מזה. מזמן כבר מגיע לי להיות בנבחרת. לא יתכן שאנשים ששומרים עלי אישית, משחקים שם – ואני לא.
– זאת אומרת שמישהו מתנכל לך?..
– יש כמה כאלה.
– נו, תפסיק לסקרן אותי, במי המדובר?
– לא, לא משנה מי הם. אני לא בטוח בדיוק...
– בוא נסכים שזו שנה לא רעה למכבי – ולא טובה לך.
– אם זו שנה לא רעה למכבי, כך הם פני הדברים לגבי. חוץ מזה, אני מאמין שיהיה טוב. ■

לעינך בלבד

כתב: אבי מורגנשטרן; צילום: ערי אבישי

כדורסל+

משה לדר

הפועל ת"א. ההבדל הקטן

היו עונות, כמו זו האחרונה למשל, שהפועל תל־אביב, עם 10 עד 12 הפסדים בליגה, הגיעה עד לעמדה של זכייה באליפות. כלומר, לא היה קשר ישיר עם מאזן נצחונותיה, לדוגמא, של מכבי ת"א (עם הפסד־שניים בעונה) לבין המשחקים בשלב ההכרעה הסופי. הפועל אף הצליחה להנחיל למכבי הפסד בסידרה האחרונה, שנמשכה על פני שלושה משחקים, ורק בסיומה יכולה היתה מכבי להתבשם בתואר נוסף.

השנה, כך דומה, לא יקבלו בהפועל תל־אביב את סיפור עשרת ההפסדים במהלך העונה הרגילה. בהפועל קיימת הרגשה שהנה־הנה הם באים, השדים האדומים, ליטול תואר ראשון מאז שנות השישים המאוחרות. כמו שהפועל נראית עד כה ומכבי משחקת כפי שהיא משחקת – זה לא בלתי אפשרי.

אלא שגם בהפועל יודעים שעוד חזון (ארוך־ארוך) למועד ומשום כך מקישים באוסישקין על עץ ומחכים.

מיותר לחזור על הכלים המתאימים העומדים לרשות הפועל ת"א. לינטון טאונס, לאבן מרסר, קארל אײמוס, ג'ונתן דלזול ועמוס פרישמן – הם באמת מהטובים בליגה. לרשות מוישל'ה ויינקנרץ גם כמה מחליפים ברמת־ליגה סבירה. ממה שראיתי עד כה – ואינני ממהר להסיק מסקנות, כי מכיר אני את נפש הפועל ת"א – די התרשמתי.

לעניות דעתי, מה שיעשה העונה את ההבדל בהפועל ת"א לעומת העונות האחרונות הוא אחד: לא עוד 10 עד תריסר הפסדים בליגה, אלא 2־3 בלבד. ההפסדים צריכים להיות סלקטיביים מאוד. חשוב למי מפסידים ובעיקר – מתי. כי אם הפסדת את המשחק האחרון של הגמר־סל – כאילו לא עשית מאומה.

יותר ויותר תחדור למוחם של ראשי הפועל ת"א ואוהדיהם התחושה של "אסור להפסיד". שכל הפסד יהיה עבורם בבחינת "אסון". כל משחק ילווה בחרדה. לא עוד איכפתיות אחרי הפסד.

זהו "ההבדל הקטן" בין הפועל ת"א של העונות האחרונות לבין זו העונה.

חמשת הקלפים של הפועל ת"א. מימין: עמוס פרישמן, יונתן דלזל, לבן מארסר, לינטון טאונס, קרל איימוס

אירופה

ההצגה חוזרת על עצמה מדי שנה והיא מתקיימת בשבוע הראשון של חודש נובמבר. במינכן נפגשים ראשי המועדונים ל"תמונת מחזור" משותפת, לרגל שיבוץ הבתים וקביעת לוח המשחקים בשלבים הגבוהים יותר בגביעי אירופה השונים.

שנים רבות היתה לשמעון מזרחי, מכבי ת"א, חזקה על העניין. לעתים – לא רק את מכבי ייצג בפורום הנכבד הזה של ראשי מועדונים, אלא גם מועדונים אחרים מישראל, שביקשו תיווכו וסיועו.

והנה, עוד לפני שהחל עידן האינפלציה בכדורסל הישראלי (ארבע קבוצות בקוראץ' במקום שתיים), תפסו ראשי מועדונים אחרים את הפרינציפ. מה שטוב היה למכבי ת"א ולשמעון מזרחי, טוב גם להם.

אז קדימה למינכן, לראות את עולם הכדורסל הגדול מקרוב.

השבת הקרובה במינכן תהיה בעלת עניין רב לישראלים. מכבי ת"א (אלופות), הפועל גליל־עליון (מחזיקות גביע), הפועל ת"א ואליצור נתניה (קוראץ'), הן שיספקו לנו השנה את חומר הבערה בחורף הארוך.

מי שלא יתחככו השנה באבק הכוכבים של אירופה הם נציגי שתי הקבוצות החיפניות בקוראץ', ושתי קבוצות הנשים – אליצור ת"א וגבעת־חיים.

משתי החיפניות אפשר להתאכזב, בעיקר, ממכבי, ששמטה יתרון די מבטיח במשחק הראשון בחיפה מול וילרבאן הצרפתית. הפועל, "אנדרדוג" מושלם, נכנעה בסופו של דבר לקאזרטה האיטלקית, קבוצה הרבה יותר טובה מחיפה.

אם היה סיכוי מה לאחת מקבוצות הנשים שלנו – הרי שאליצור ת"א, במו ידיה, שפכה את סיר החלב במיפגש הכפול עם אלופת רומניה. לא בכל יום ניתנת לנשות אליצור הזדמנות לארח קבוצה המוותרת על ביתיות. הרומניות עשו את זה – וניצחו בסיכום שני המשחקים בת"א. ואולי היה זה אך סימלי שהמשחקים התקיימו באולם האוניברסיטה, ללמד את בנות אליצור לקח.

ארבעת הקבוצות הישראליות שנותרו – מהן הבטיחה רק אחת מקומה בבית הגמר, מכבי ת"א בטורניר האלופות – מעלות אותנו על המפה האירופית בצורה שקשה להתעלם ממנה. למעשה – אנו בין ארבע־חמש המדינות המספקות מספר כה רב של קבוצות למפעלים השונים. אם נמנה את כל מדינות אירופה ונראה היכן אנו על פני המפה הזו – יקשה עלינו לעכל את העבודה שבכלות הכל, הנבחרת שלנו נותרה בדרג ב' באירופה. מרגיז זו לא מילה.

המשחקים בגביעי אירופה, בנוסף לכמה מפגשי ליגה סוערים הצפויים לנו בקרוב, יעמידו שוב את הכדורסל במרכז העניינים בשבועות הקרובים.

תהיה טלוויזיה ?

ערד

צודק אבנר קופל, יו"ר בית"ר ת"א, שאמר כי ערד היא חלק בלתי נפרד ממדינת ישראל. אבל מכאן ועד לטרטור קבוצות כדורסל לשם למשחקי ליגה – רחוק המרחק, כריחוקה של תל־אביב מערד.

משחק או שניים בערד – זה גימיק לא רע. עושים לאנשי המקום הכרה עם בית"ר ת"א, המארחת שם קבוצה זו או אחרת. אבל להפוך את זה לשיטה, כלומר להגדיר את ערד כעיר הבית של בית"ר – הגזמתם רבותי.

לראש עירית תל־אביב לא מזיז, כנראה, שום דבר, ולא איכפת לו אם בית"ר של יגאל גריפל ואריה קרמר, שניים מראשי בית"ר ומהאוחזים בהגה של תל־אביב, תנדוד לערד.

זה דווקא כן איכפת לקבוצות המתארחות שם. הנה הופסק משחק ה"דרבי" עם הפועל בגלל תקלת־חשמל, ועכשיו יש לקיים את המשחק מחדש.

שוב בערד ?

תנהל בית"ר ת"א – בת בלי בית – את מלחמותיה הפרטיות עם הנוגעים בדבר. מחר תציע אילת לארח את מכבי רמת־גן או קצרין את הפועל ירושלים.

תמהני מה סוד קיסמה של ערד, אך אם גלוי וידוע הוא – מדוע לא לקיים את משחק הגביע הקרוב בין הפועל למכבי ת"א במטולה ?

איך אומרים בטבריה: "גם זה רעיון"... ■

חזון אחרית הימים

יוסי לוי

אורי מלמיליאן כבר לא יזכה, כפי שנראים הדברים כעת, לדרוך על דשא של איצטדיון כדורגל ירושלמי, בעודו כדורגלן פעיל ■ סיפורו של האיצטדיון הניצחי ביותר של העיר הניצחית מכולן, יכול לשמש בסיס לסיפור ראשומון קלאסי ■ 12 שנים נמשכת הסאגה הבלתי גמורה, אלפי התנגדויות כבר נבדקו והוסרו, שלושה דגמי קרטון וגבס כבר ניבנו, כל התכניות אושרו ■ לשווא ■ הדתיים הכריזו מלחמת חורמה. נקודה.

בלילות חולם ראש עירית ירושלים, טדי קולק, על היום בו יפסע כראש פמלייתו, בידיו זוג מספריים, והוא קרב ברוב טכס והדר לעבר הסרט, כשברקע קול תיקתוקי המצלמות והבזקי הצלמים. הרב פרץ לא יעמוד ברקע כדי למחוא כף. גם קולק יודע שעליו להזדרז, אם ברצונו להגשים את החלום – הקמת איצטדיון כדורגל בירושלים.

בעירית ירושלים מבטיחים כי בתוך מספר ימים יעלו הבולדוזרים על השטח, ויחלו בהכשרת הקרקע. אך עד כה, האבק היחיד הנראה לעין הוא זה הנערם על תכניות האיצטדיון, המשוטטות להן בין הוועדות השונות. בקצב בו מתנהלים הדברים כעת, ספק רב אם יזכה המאסטרו הבית"רי מלמיליאן לדרוך על הדשא באיצטדיון החדש כשחקן פעיל.

דגם ראשון – שועפאת

כבר לפני 12 שנה, ב־1976, תוכנן איצטדיון כדורגל בסמוך לשכונת שועפאת שבצפון העיר. על־פי התכניות, אמור היה האיצטדיון לכלול לא פחות מ־110 אלף מקומות (!), ולהתחרות בפאר של איצטדיונים דוגמת מינכן ומונטריאול. את האיצטדיון תיכנן פסקול ברויד, אדריכל בעל שם עולמי, שהשתתף בתיכנונם של פרוייקטים כמו הקריה האולימפית והאיצטדיון במכסיקו־סיטי. קולק הזדרז והחל לגייס כספים, והטרקטורים מיהרו ליישר את השטח. גם אנשי נטורי־קרתא לא נשארו על עמדם. מנהיגם, אורי בלוי, הסתובב בחוצות ירושלים עטוי שק ואפר, וטען "זהו צלם בהיכל, ואין להקימו בעיר הקודש שהיא פלטרין (קרייתו) של מלך". הדתיים המתונים יותר, שהצטרפו ב־1978 לממשלת בגין, נסחפו מיד למאבק. ראש הממשלה דאז, מנחם בגין, שחשש מזעזועים קואליציוניים, שלח מכתב וכו פניה אישית לראש עירית ירושלים, הקוראת לו להתחשב ברגשות הדתיים, ולהפסיק את העבודות בשועפאת. בתחילת 79' אף הבטיח בגין לקולק, שבתוך מספר חדשים יימצא אתר חילופי שהממשלה אף תסייע, בצורה משמעותית, בהקמתו.

באותה שנה הוקמה ועדה בראשות פקיד בכיר במשרד הפנים – אפרים שילה. הוועדה פסלה את כל האפשרויות החלופיות, כולל איצטדיון האוניברסיטה. הנהלת האוניברסיטה לא הזדרזה לגרב את המיתקן, והערימה אף היא קשיים. באותה עת הועלתה הצעה יוצאת דופן, להקים את האיצטדיון מחוץ לתחום השיפוט של ירושלים, בהר חומה, ליד מנזר מר אליאס בדרום העיר. בדיקה קצרה העלתה כי סלילת דרכי גישה לאיצטדיון, תעלה סכום עתק – כ־40 מיליון דולר. אגב, חרדיים היודעים כי תכנית זו אינה ברת ביצוע, אוהבים להעלותה כאלטרנטיווה שוב ושוב, כהוכחה לכך שהתנגדותם עניינית.

הריסת מגרש חלם, כלומר, קטמון

ב־1980 הגו טדי קולק ומהנדס העיר, אמנון ניב, תכנית "מבריקה", לשפץ את מגרש הפועל הישן שבשכונת קטמון, ולהוסיף לו כ־5,000 מקומות. לצורך העניין הוחלט, מעשה חלם, קודם כל להרוס את המגרש הנוכחי. מלאכת ההריסה התבצעה במהירות מפתיעה, כשאגודת הפועל ירושלים, בתמימות מטופשת, מסכימה לכך. אגב, העיריה, בתמורה, שכרה את מגרש ימק"א עבור הפועל וביתי"ר גם יחד. תושבי השכונה נזעקו, והקימו ועד שבמשך שלוש שנים פעם באינטנסיוויות, הפעיל לחצים על ועדות התיכנון המחוזיות, הגיש עתירות לבג"צ. טענת התושבים היתה כי הקמת האיצטדיון תפגע באיכות החיים של שכונתם השקטה והיוקרתית, ותוריד את מחירי הדירות. לסיום, לא בלתי צפוי, הם זכו מחבשי השטריימלים, שחיזקו ידיהם במאבק. ב־18 במאי 1983, על חודו של קול, פסלה הוועדה המחוזית לתיכנון ובניה את תוכנית האיצטדיון בקטמון. קולק האדים מכעס, איים בהתפטרות ויצא לחופשה בת שבוע. רק לחצים כבדים שהפעילו ראשי מפלגתו, גרמו לקולק לחזור בו.

חודשים מעטים לאחר מכן, הגו קולק ותיב רעיון חדש, ולשם שינוי גם מוצלח: לחקים את איצטדיון הכדורגל בשכונת מנחת (מלחה). מינהל מקרקעי ישראל החכיר לעיריה את השטח המיועד. פסקול ברויד שוב הוזעק, הפעם לתכנן את איצטדיון הכדורגל של ירושלים כפעם השלישית (שועפאת וקטמון). דגם הקרטון השלישי נבנה, הפעם מספרית התוכניות על 12 אלף מקומות בלבד – כעשירית מתוכנית שועפאת המקורית, עם אופציה לתוספת.

איצטדיון צנוע לכל הדעות. קולק מקפיד שלא להשתמש במילה המקוממת "איצטדיון" ומשתמש במושג "מגרש כדורגל עירוני". המילה היוונית איצטדיון מעלה את לחץ הדם של הדתיים.

האיצטדיון במלחה אמור להיבנות במעמקי מכתש, ארבעה מטרים עומק, כשחמילוי שייכרה יהוות את התשתית לצופים. עלותו מוערכת בכ־15 מליון דולר. התכניות להקמתו הסתובבו כ־4 שנים בין הוועדות השונות. הרב יצחק פרץ, היום שר בלי תיק, הוא מראשי המתנגדים החריפים לתכנית. לצד הנימוק הדתי, פרץ הוא תושב שכונת בית־וגן, המרוחקת יותר מקילומטר, בקו אווירי, מהמקום המיועד לפרוייקט, עובדה שלא מפריעה לו לטעון כי קירבת האיצטדיון לשכונה מהווה חילול קודש, ועלולה להוציא את תושבי השכונה לתרבות רעה, ח"ו.

התנגדויות כספורט לאומי

לפני כחצי שנה סיימה הוועדה המחוזית לתכנון ובניה לשמוע מעל לאלף התנגדויות, שהוגשו על־ידי גורמים חרדיים, שהעלו טענות שונות, ביניהן מגוכחות למדי.

העיריה הגישה את התכניות לאישור משרד הפנים. מי שחשב שהרב פרץ (או. עושה דברו, המנכ"ל אריה דרעי) או ממלא מקומו הזמני, ראש־הממשלה יצחק שמיר, ימהרו לצרף את חתימתם בשולי התוכנית – התבדה. משרד הפנים ערך בדיקה דקדקנית, ומצא פגמים מפגמים שונים, רק כדי להחזיר את התכניות לעיריה.

טדי קולק הותחו "הפגמים שנמצאו – מלאכותיים. התכניות הופקרו, מי שרצה – הגיש התנגדות. רשויות התכנון, לרבות משרד הפנים, נתנו דעתם לכל השלכות התוכנית" – אומר ראש העיריה, במכתב ששלח לפני חודשיים לראש הממשלה, ביקש ממנו לחתום מיד על התכניות, ללא עיכובים נוספים. "אל תיתן ידך לפעולות בלתי חוקיות אלו, ולמעשים הנוגדים מינהל תקין. חתום ואשר את התכנית כמתבקש מחובתך, כממלא תפקיד שר הפנים". שמיר, הזקוק לחרדים בשנת בחירות יותר מבכל שנה אחרת, לא השתכנע מרבהי הכיבושין שהרעיף עליו ראש העיריה.

עסקנים פוליטיים, מימין ומשמאל, מצדדים בתכנית, ומנסים בעזרת תמיכתם לגרוף הון פוליטי. לאור הסירוב העקשני בו נתקלו התכניות, נראה כי לתומכי האיצטדיון לא נותר אלא לפנות לבית־הדין הגבוה לצדק. בעירית ירושלים מנסחים בימים אלה את העתירה, תוך הקפדה ובדיקה של כל פרט ופרט. "אני מבטיח שעוד לפני פרישתו של ראש העיריה תונח אבן הפינה לאיצטדיון", אומר מ"מ דובר העיריה, איקה קרם.

אורי מלמיליאן ויוסי מזרחי ספקניים. עד לבניית האיצטדיון נאלצים השניים, כמו שאר עשרות אלפי אוהדי הכדורגל בבירה, להסתפק בדגם הקרטון, הגבס והעץ, שבנה פסקול ברויד. ■

תחנות רכבת, בתי חרושת, בית כלא ואיצטדיון...

איצטדיון הכדורגל במנחת הוא השלישי במניין, אשר מתכנן הארכיטקט פסקואל ברויד בירושלים. שני דגמי הקרטון הקודמים שתיכנן, הפרוייקט היומרני של האיצטדיון בשועפאת, והצנוע יותר של מגרש קטמון, מוצגים היום לראוה במוזיאון ישראל.

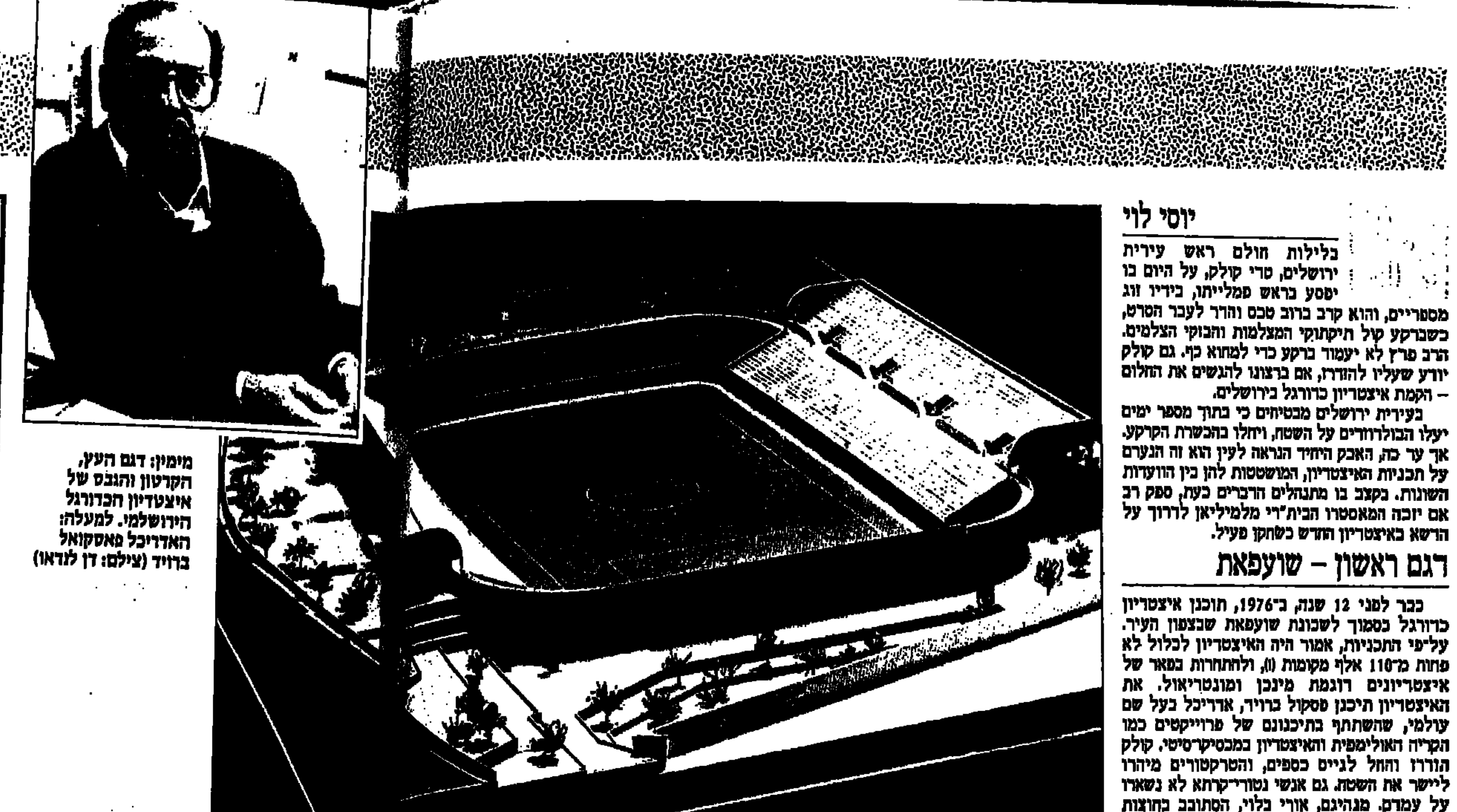
דגם הקרטון של האיצטדיון הנוכחי, במנחת, הלך לעירית ירושלים "לאיבוד". במשך כמעט שבועיים חיפשו בעיריה את הדגם, בסופו של דבר נמצא הדגם במשרדו של המתכנן ברויד. פקידי העיריה, ברויד ובעיקר חובבי הכדורגל בירושלים, מקווים שהפעם חזון הקרטון יהפוך למציאות של בטון.

בדרום־אמריקה, בבוליביה (1) ובמכסיקו (2), עומדים שלושה איצטדיונים, שברויד היה שותף בתיכנונם. כמרכן הוא גם תיכנן 7 תחנות רכבת, בתי־חרושת, בתי־ספר, בית־מלון וכלא...

האיצטדיון במנחת אמור לכלול את כל הטכנולוגיות המודרניות, ממש המילה האחרונה. הברזים בשרותים יפתחו ויסגרו בפיקוחה של עין אלקטרונית, מכירת הכרטיסים תהיה ממוחשבת כמו במטרו, כל המושבים באיצטדיון יהיו מושבי פלסטיק מסומנים, לנכים יהיו דרכי גישה מיוחדות (נוחות) באיצטדיון יהיו שני יציעים מרכזים (אין יציעים מאחורי השערים) ויכלול 8 כניסות (4 מכל צד).

במקרה הרום, יוכלו הצופים להתפנות בתוך חמש דקות. האיצטדיון יכלול 12 אלף מקומות, אך הוא ייבנה עם אופציה להרחבה. במקרה ומחר בבוקר יעלו הדחפורים על השטח, ייחנך האיצטדיון, בעזרת השם, ב־1990!

"אני מכבד מאוד את הדתיים ומבין אותם; אבל זו מדינה דמוקרטית, ואני מצפה שגם הם יבינו ויכבדו את הציבור החילוני. אני מקווה שזה האיצטדיון האחרון שאני מתכנן בירושלים", אומר פסקואל ברויד. עוד כשהיה בדרום־אמריקה התבקש לתכנן את הקאנטרי־קלאב. ב־69 עלה ארצה. ברויד גולך ב־1930, במקסיקו. האיצטדיון במנחת אמור לשאת אופי ירושלמי – "הוא בנוי מאבן, הכניסות בצורת קשת, כל האזור מסביב בנוי על טראסות בהתאם לטופוגרפיה ההררית של הבירה". ועוד חלום אחד נושא ברויד בלבבו, ולא לבדו, לראות את דגם הקרטון לובש שלמת בטון ואבן, ועד שהדשא יוריק והבג"צים ישמעו – ישחקו הירושלמים בבלומפילד או בימק"א.

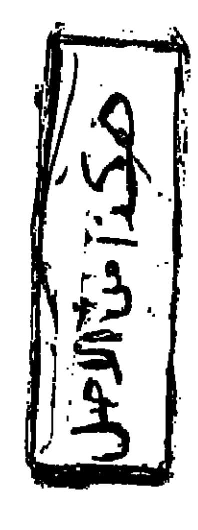

מימין: דגם העץ, הקרטון והגבס של איצטדיון הכדורגל הירושלמי. למעלה: האדריכל פאסקואל ברויד (צילם: דן לנדאו)

מה יהיה? – אולי יהיה כאן איצטדיון... אורי מלמיליאן ויוסי מזרחי על רקע אדמות הטרשים, שם אמור לקום האיצטדיון המדובר ביותר בישראל (צילם: רחמים ישראלי)

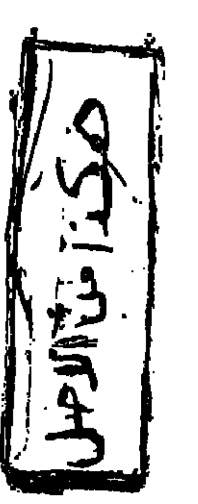

שבוע ספורט

שבועספורט מעריב
ההסטוריה העצובה של הישראלי
1947
אל יאוש! אנחנו עם קטן.
אין לנו מספיק נסיון בכדורגל.
בעוד כמה שנים זה ישתפר!...
1967
אל יאוש! אנחנו עם קטן.
אין לנו מספיק נסיון בכדורגל
בעוד כמה שנים זה ישתפר!...
1987
אל יאוש! אנחנו עם קטן.
אין לנו מספיק נסיון בכדורגל.
בעוד כמה שנים זה ישתפר!...
דוש
אנחנו על המפה !
אירופה
ישראל
קרכדורה
הכדור הישראלי 87', בעיני תשעה
הקריקטוריסטים של "מעריב"

לא חוזר לבית־שאן

עוד לפני שידברו בבית־שאן על הצלחתו של הכדורגלן בן המקום, יהודה עמר, ידברו על המומנט ההיסטורי של העניין: הנציג הבית־שאני הראשון בלאומית ■ מוטל'ה שפיגלר אמר עליו, כשנפגשו במכבי יפו, שהוא ואלי אוחנה הם בחורים עם עתיד; אוחנה סוחט היום תשואות מיציעים אירופיים, עמר עובד קשה באיסוף נקודות בבלומפילד ■ אחרי טירונות חישול עם שוייצר ושניאור, אומרים שהוא עכשיו הפייבוריט של מיחיץ' ■ משבת ראוי לכינוי "יהודה איש הגנות", אחר הצטיינותו בדרבי של ת"א, הדרבי האדום

בועז ביסמוט

בשיחת טלפון – כשאנו מתאמים את הפגישה – מסביר יהודה עמר, כיצד מגיעים אליו הביתה. "אל תדאג, ברגע שאתה באזור, תשאל איפה גר יהודה עמר. כולם יודעים". השכנה מהקומה השניה, לדוגמה, לא ידעה, אבל היא גם לא ידעה מה זה כדורגל. אדם נוסף ששאלנו, בעל המכולת שממול, ידע במרויק. "כניסה שניה, קומה שלישית מצד שמאל". צדק. גם עמר צדק (השכנה לא נחשבת).

יהודה עמר, 24, עד עתה סיפור הצלחה, בקנה מידה ישראלי. בבית־שאן, שם נולד, הוא כבר עשה היסטוריה לא קטנה: הנציג היחיד של העיירה בסגל הלאומי. זה יפה, נחמד, אבל לא יותר מזה, לפי עמר. העתיד הוא החשוב: הרצון להמשיך ולהצליח במה שהוא עושה הכי טוב – כדורגל. קרייריסט אמיתי. מעברים גיאוגרפיים לא מרתיעים אותו. בדיוק כפי שהמעבר מבית שאן דרך חיפה לת"א – לא גרם לו לשום זעזוע בתתום האישי. כך הוא מאמין שהמעבר לחו"ל, אם יגיע יום אחד, לא ישנה אצלו שום דבר. בהסתגלות הוא גדול. מול קשת. אפרופו חו"ל: "יש משהו די רציני, אני מעדיף לא לדבר על זה", הוא אומר.

מעלית במעלה הליגות

בגיל 12, מושפע מהאחים של אמא, החל הרומן בין יהודה לכדור, בקבוצת הילדים של בית־שאן. כעבור שנה וחצי העלו אותו, לנוער. שנתיים וחצי בילה שם, ואז, בגיל 16, היה חבר מן המניין בבוגרים. לא סתם בבוגרים: היתה לו גם תעודת ייחוס בקבוצה, כשחקן נבחרת הנוער של ישראל, תחת הדרכתו של משה מאירי.

המעלית המשיכה לעלות ועמר בתוכה. לפני ארבע עונות, כשהוא בן 20, באה הפנייה הראשונה מקבוצה לאומית: הפועל חיפה. אהרון גרשגורן, אז מאמן החיפנים, ראה את עמר משחק נגד קבוצתו במסגרת הליגה הארצית – והתלהב. הוא ביקש לצרפו אליו. עמר הסכים. הפועל בית־שאן, מצידה, לא עשתה בעיות, וכך הפך עמר לשחקן לאומי. יצא עם הפועל חיפה למחנה אימונים בגרמניה; הוכיח את עצמו, התלהב מהרעיון לשחק בליגה הבכירה.

שבוע לפני פתיחת העונה, אירע התקר הראשון (היו שניים). במשחק אימון בצמח נגד הפועל טבריה, עלה עמר, כהרגלו, לנגיחה. הנחיתה היתה רחוקה מלהיות רכה. סובב את הברך. פתיחה ברגל שמאל, עם ניתוח ברגל ימין. הניתוח הוציא את עמר מפעילות, למשך חודש וחצי. כשכבר היה "פיט" עם עצמו, השתוקק לשוב לפעילות. הבעייה היתה שהפועל חיפה פתחה טוב את העונה והרכב מנצח, כידוע, לא מחליפים. גם כשההרכב החל להפסיד בתדירות של תיקו־הפסד־הפסד, תיקו־הפסד־הפסד, עמר המשיך לשבת על הספסל.

שיחה עם גרשגורן הציתה בעמר זיק של תקווה, שהנה עוד מעט יתחיל לשחק, אבל ה"בקרוב" הזה, משום מה לא הגיע (תקר מספר 2) – ועמר חיפש את הפרימיירה שלו במקום אחר. להזכירכם: אנחנו בסך־הכל במחזור ה־10.

גרשגורן, עצמו, מרגיש שלם עם הקטע של עמר: "הבאתי אותו לקבוצה, כי ראיתי שהוא שחקן טוב, למרות שהעיתונות המקומית קטלה אותי בכותרות מפוצצות כמו 'מי זה יהודה עמר?' הוא לא הסתגל, רצה ללכת ולא יכולתי למנוע זאת ממנו. אני מבין שחקן שרוצה לשחק, אחרת בשביל מה הוא בא לחיפה", אומר גרשגורן, היום מאמן הנוער של הפועל חיפה.

אוחנה ועמר בנשימה אחת

דבר ראשון שעמר עשה אחרי ההחלטה לעזוב את חיפה, היה ללכת למכבי יפו, או יותר נכון למרדכי שפיגלר. עמר זכר, שכשהיה בנבחרת הנוער אחרי משחק נגד פורטוגל, ציין שפיגלר בעיתון, שני שחקנים: אלי אוחנה ויהודה עמר. שפיגלר טען אז שמדובר בשני בחורים צעירים, שיהיו פעם שחקנים. הכיוון, אם כן, יפו. שפיגלר לא זכר את השחקן האלמוני שבא להתאמן אצלו. ריענון קצר של תאי הזיכרון, שלח את עמר להתאמן. בסיום האימון הוחלט, בהסכמת כולם, שעמר יהיה כדורגלן במכבי יפו.

"מוטל'ה החזיר לי את הביטחון, שאבד אחרי הפציעה והישיבה הממושכת על הספסל. הייתי – עד שהגעתי ליפו – בתקופה של פחד ממש. רציתי ממש לחזור לעצמי וכמה שיותר מהר. הקבוצה רצה טוב – וזה כלל גם אותי. סיימנו במקום ה־8, למרות שרבים ניבאו שמכבי יפו תרד לארצית.

באחד המשחקים הצטיין. העיתוי היה מושלם. היה זה נגד בית"ר ירושלים, אז מודרכת בידי דוד שוייצר. עמר היה הבולט בשחקנים ושוייצר קלט אותו בעיניו.

– ואז הוא ביקש ממך שתצטרף אליו בעונה שלאחר מכן, להפועל ת"א?

כן. החל משא ומתן ביני לבינו. סיכמתי איתו, בסופו של דבר, שאני עובר להפועל ת"א לעונת המשחקים 86'/85'. תחילה היו בעיות עם בית־שאן. הרבה בעיות אפילו. הם רצו שאחזור אליהם, לעזור להם במאבקים בליגה הארצית. הסברתי להם, שהגל ששנינו נפסיד. בקיצור, שני הצדדים לא יצאו מקופחים מזה שעברתי לשחק בהפועל ת"א. הסיכום הראשוני היה שבית שאן משאילים אותי לעונה אחת, עם אופצייה לעונה נוספת. זה היה הסיכום.

– הגעת להפועל ת"א, שם לא כל שחקן רכש הצליח ואתה כן, יש סיבה?

הגעתי בעונה גדולה, עונת האליפות. החבר'ה קיבלו אותי יפה. גם הקהל. הביטחון העצמי שלי הלך והתחזק, בזכות דוד שוייצר ועוזר המאמן בני קנפורטי. ובעניין שחקני רכש: אני סבור שאי אפשר להביא שחקן ולא לדרוש ממנו. הרי לא מביאים אותו לקבוצה, כדי שיישב על הספסל. דורשים משחקן חיזוק אולי יותר משחקן אחר בקבוצה. הוא תמיד נמצא תחת זכוכית מגדלת.

קשה עם הצעקות של דוביד

– נחזור לשוייצר. אתה מציין את אותו שוייצר שהיה גוער בך ולעתים אף מעליב אותך?

בהתחלה היה לי קשה לקבל את הצעקות של דוביד. אף פעם לא צעקו עלי בעבר. גם לא ההורים. לא הבנתי מה קורה איתי, ישבתי בבית, כדי לעשות רגע חושבים. אמרתי לעצמי, אם הוא צועק עלי, זה בטח כדי לעזור לי, כי סך־הכל כשהוא צעק, זה היה על מנת לשפר את היכולת שלי. למרתי לחיות עם הצעקות, הבנתי שזה לטובתי – אם אני רוצה להיות שחקן יותר טוב.

– אז בסיכומו של דבר, הצעקות של שוייצר היו מועילות?

כן. אל תשכח שבאותה עונה הופעתי בכל משחק, כולל גביע המדינה וגביע הטוטו. לא החסרתי אף משחק. כן ירבו עונות שכאלו. כאב לי הלב כשדוביד היה צריך ללכת בעונה הקודמת, עונה לא טובה, אחרי הזכייה באליפות.

– שוייצר רצה לקחת אותך איתו לבני־יהודה. נשארת בסופו של דבר בהפועל. מדוע?

שמעתי את ההצעות של שתי הקבוצות. בהפועל ת"א רציתי יותר לשחק. התרגלתי לשחקנים, לאנשים, לקהל. בסופו של דבר נשארתי בהפועל.

– בעונה השניה לא הלך לכם. העונה, עד עתה ללא משה סיני – דווקא כן. שניאור אשם?

שניאור מאמן טוב. מעמיד אותנו נכון על המגרש. המיקום של הפועל בצמרת איננו מיקרי. לפני תחילת העונה, במחנה האימונים, הלך לנו בכל משחק. היינו מתאמנים שלוש פעמים ביום, כך שפתחנו את העונה עייפים ובגלל זה, אולי, לא כל כך פגענו במחזורי הפתיחה. בהמשך, הבנו בדיוק מה ששניאור רוצה והעסק החל לדפוק כמו שצריך.

– בתור שחקן, אתה יכול לתאר לי את ההבדל שבין המאמנים שוייצר ושניאור?

אני לא מעוניין לדבר על אנשים אחרים. לא רוצה להתחיל לציין לך הבדלים. כל אחד מהם הוא מאמן טוב בפני עצמו. שניהם מאמנים טובים ולכל אחד מהם יש את השיטה שלו. מה שאני יכול להגיד לך בכל זאת על שניאור, זה שהוא נותן לשחק איך שאתה רוצה, מה שאתה יודע לעשות ועם פיקוח שלו.

– ואצל שוייצר לא יכולתם לשחק חופשי?

אמרתי כבר: לכל אחד יש את השיטה שלו וכל אחת מהשיטות טובות.

– סיני חוזר ואתם בפיסגה. אתם צריכים אותו בכלל?

הפועל ת"א תמיד זקוקה למשה סיני. הוא הפליי־מייקר. נכון, יש כאלו שאומרים שהכדור עובר תמיד אצלו וניתקע שם, אבל זו טעות לחשוב את זה. הוא מניע את הקבוצה ובגלל זה הוא משחק במרכז. כולנו בקבוצה מרוצים מזה שהוא חזר.

– עכשיו שסיני חוזר, הפועל הולכת על אליפות? ■

יהודה עמר. בשבת בדרבי הוא ביצע חסימות נפלאות בהגנה, במשחק הקרבה של כל הקבוצה. היה אחד משלושת המצטיינים של הפועל ת"א. הנצחון על מכבי – לא מעט בזכותו

3 נקודות

ברוריה ביגמן

מדוע כעסו ה"אולד בויס" על מרוין קסלר

מרוין קסלר, מאמנה היהודי־אמריקני של הפועל חולון/ כדורסל, לא רק שמריץ ללא חסך את חניכיו. הוא גם משחק כדורסל, בעצמו – ומראה את יכולתו בין הסלים, חרף גילו, 54.

בשבתות הוא מוזמן לאולם הכדורסל בקאנטרי קלאב בתל־אביב, בלווית עתונאי הספורט דן גולד ("ג'רוסלם פוסט"), ונוטל חלק במיפגש השבועי של ה"אולד בויס", שבו משתתפים יצחק קסנטבאום וזוהר כהן (לשעבר הפועל ת"א), עמיקם ריקלין (לשעבר מכבי ר"ג), אלי אפרתי (שהיה חבר הנהלת הפועל ת"א) ואחרים. משתתף קבוע הוא גם מאמן נבחרת ישראל והפועל ת"א, משה ויינקרנץ.

קסלר לא ידע, שבמשחקים מהסוג הזה, אסור להפסיד. הוא הופתע מהצעקות והמריבות שבין השחקנים, כמעט בכל שלבי המשחק. הוא קולע סלים, מוסר לסלים ומגלה כשרון רב.

כאשר ביקש לבצע "טריק" מסויים וביקש לשם כך מסירה משחקן יריב, כעסו עליו מאד והציעו לו שאת ה"טריקים" האלה ישאיר להפועל חולון...

מאמן מארוין קסלר בכידרור מהיר לסל. החברים־יריבים דרשו ממנו לשמור על כללי המשחק (צילום: עודד מילשטיין)

◦ ◦ ◦

מדוע משותקת וועדת הספורט בהסתדרות?

וועדת הספורט של ההסתדרות משותקת מאז כמה חודשים – ומסתבר שיש סיבה לכך. את ההסבר מצאנו במיכתב ששיגר יעקב ישי, מחזיק תיק הספורט בהסתדרות, אל משה ולדמן, חבר ועדת הספורט כמוסר זה, שביקש לדעת מדוע הוועדה איננה פעילה.

ישי כתב בתשובתו, שחבר בוועדה – והתכוון לחיים הברפלד, יו"ר האגף לאיגוד מקצועי ולשעבר יו"ר ההתאחדות לכדורגל – פגע בו באורח שאינו זכור בהתבטאויותיו, מעל דפי העתונות.

"הבאתי את בקשת הרחקתו לפני מזכ"ל ההסתדרות ישראל קיסר, ואני מצפה לביצוע שהובטח לי. חבר לא רק שחורג מכללי האתיקה אלא התעלם ולא חזר בו".

חיים הברפלד. "מגיעה שאינה זכורת כמוח", ישי במכתבו ל...ל ההסתדרות (צילום: שמואל רחמני)

◦ ◦ ◦

כולם היו חניכיו של אלכס

מה המשותף בין גיגי כהן – עד לא מכבר מאמן נבחרת הנוער של ישראל בכדורגל, מגלה הכשרונות הצעירים בהתאחדות לכדורגל, ועתה מאמן מכבי שעריים; יורם אוברקוביץ – כיום יו"ר איגוד הכדורסל ובעבר מאמן נבחרת ישראל בכדוריד; איגור ביאליק, מאמן הנבחרת הלאומית בכדוריד ואלכס ברוייר, גם כן "אקס" מאמן הנבחרת הלאומית בכדוריד?

ארבעה אלו, יחד עם אהוד סלע, השוער הבין־לאומי של אלופת הכדוריד מכבי ראשון־לציון ופרין גרינפלד, כדורידן ותיק אחר מהפועל ר"ג, שומרים על מסורת בת 13 שנה, של מיפגשים חבריתיים, אחת לששה שבועות, לפחות. למעט גיגי כהן, שבחלק מהקריירה שלו היה גם שוער כדוריד בהפועל רחובות ובמרבית זמנו שוער כדורגל בשעריים ובבני־יהודה, היו כל האחרים חניכיו של ברוייר בקבוצות שונות בליגה הלאומית ובנבחרת ישראל.

בכל מיפגש ספורטיווי־חברתי שכזה עולים כמובן זכרונות מעלייתם וקליטתם בישראל של ברוייר וביאליק שברחו מצ'כיה. את החויות כולם זוכרים בעל־פה, אבל הם אינם מוותרים, כמובן. היום התפזרו "הכדורידנים" לתפקידים בכירים בכדורסל ובכדורגל והם מעדכנים, בפכים קטנים, את חבריהם על הנעשה בממלכתם. סודות מחדרי המסיבות האלה אינם דולפים החוצה, ולכן הקלפים פתוחים.

מימין: גיגי כהן, איגור ביאליק ויורם אוברקוביץ. מסורת של מיפגשים. (צילום: צביקה ישראלי)

• • •

הרצים העדיפו גלגלים

בסיסמה "די בתאונות דרכים" יצאה חבורה של רוכבי אופניים – ביניהם כמה רצי מרתון שהעדיפו הפעם את הגלגלים על רגליהם – למסע רכיבה על אופניים מראשון־לציון לאילת – מרחק של 360 ק"מ.

16 רוכבים שהצעיר ביניהם ניצן גורן בן 17 וה"זקן" ראובן פינקל בן 61 מנס־ציונה, עשו את הדרך הארוכה והמייגעת הזאת ב־11 שעות ו־44 דקות של רכיבה.

כל 50 קילומטר הם עצרו למנוחה וריענון; שני רכבים צמודים שליוו אותם דאגו למים ולמזון על בסיס של פחמימות.

המסע עבר ללא תקלות וללא תקרים. רק רוכב אחד פרש כאשר הגיע לערד.

משתתפי המסע לאילת – בוינק. איש לא פרש (צילום: צבי פרידמן, סטודיו 23)

ספורט השבוע

עתון הספורט, המצויר הבלתי תלוי של ארץ־ישראל

השגים יפים באליפות "הפועל" בשחיה – הצלחת נוער מכבי

עמק הירדן אלוף "הפועל" – 7 שיאים בחולון – 2 שיאי א"י לנוער בפית, ב. מ. ע. בראש

משחקים אחרונים בליגה א' בכדורגל – אתלטים עובדים לאתונה

נצחון ל"מכבי" ת"א בבלגיה – מצ'כיה, יון ומצרים, באליפות הטניס בסוכות

נבחרת השחיה והכדורמים היונית – כשבוע הבא בחיפה

משחקי הליגה — לפני סיומם

נצחון יפה ל"מכבי" ת"א בבלגיה

גורני באיסטנבול. משמאל הדגל (מתוך העתון "ספורט השבוע" משנת 1947)

זה קרה לפני 40 שנה בטורניר טניס באיסטנבול ■ בגלל "חוצפתו" של רפי גורני נאלצו התורכים להניף את הדגל הכחול־לבן, "הדגל העברי" כפי שנקרא בימים של טרם־מדינה – למרות שעל־פי החוק הוא היה אסור שם

תקרית הדגל

אלכס דורון

. הוא היה אלוף הטניס של לבנון וסוריה. באוקטובר 1947, עם אריה וייס־אבידן – "הטניסאי הצעיר ממכבי צפון ת"א, הסנסציה של השנה", שזכה באליפות א"י לבוגרים, נטל את תואר אליפות פלשתינה בזוגות. ב־49' היה בנבחרת הראשונה של ישראל ב"דייויס", שהוכרעה 0־5 בקופנהגן. בעשר השנים האחרונות, מאז החלו טורנירי הפרס הגדול ברמת־השרון, הוא תמיד כאן, בתא הכבוד.

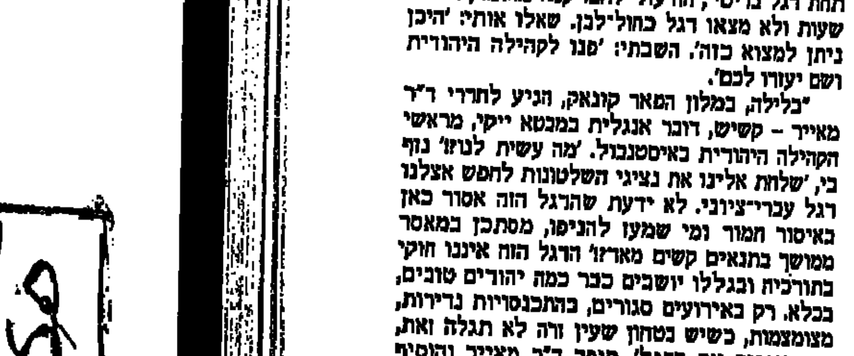
רפי גורני־גורניצקי, 61 (בינואר), מי שעמד בכמעט־תקרית בעלת אופי מדיני, לפני 40 שנה. לסיפוריו יש הטעם והריח המיוחדים של פעם, של עבר שכנראה לא יחזור.

נולד למשפחת משפטנים חובבי טניס. האב היה אלוף ריגה – יחד עם אריה כהן־מינץ, אמו של תני הגדול מהכדורסל – ועו"ד ידוע, עוזרו של אוסקר גרוזנברג, מגדולי המשפטנים היהודיים ברוסיה של תחילת המאה; מי שהגן על גורקי וטרוצקי וקנה את עולמו במיוחד במשפט מנדל בייליס (1913), שנודע כ"עלילת הדם האחרונה בהסטוריה המודרנית".

המשך טבעי

"אבא נפל בים, קיבל מים בברך וחדל לשחק טניס. אני התחלתי כאן, בת"א הקטנה של 35'. תחילה עסקתי בטניס שולחן. אוטו פפרבאום ומרדכי פינכרג היו מאמני. הייתי אלוף הנוער. לטניס הגעתי כהמשך טבעי מהטנ"ש. בן 15 זכיתי באליפות הנוער של פלשתינה והחזקתי בתואר ברציפות עד גיל 18. בזוגות שיחקתי עם דוד אפל. בגמר אליפות הבוגרים ב־45', שימש וילי דוידמן כשופט. התאורה במגרש מכבי ת"א לא היתה הכי־הכי. החל להחשיך. ניגשנו לשופט והערנו לו באדיבות כי לא רואים את הכדור והצענו להפסיק את ההתמודדות ולחדשה למחרת. וילי פסק: להמשיך; אפל ואני נדברנו להראות לו... נעמדנו בקו האחורי וחבטנו 'לובים' לשמיים, במחאה על החלטתו. דוידמן איפשר לנו לשחק כך עד שתי נקודות ואז פסק: 'גיים, סט ומאטש' ליריבינו פינקלקראוט ופינקלשטיין. למחרת העמידונו לבירור משמעתי. חטפנו השעייה לחודש ממשחקים ומחברות במכבי ת"א. זו היתה הפעם היחידה בקריירה שלי שנענשתי... את הסיפור הזה אני אוהב לספר כשמדווחים לי על התנהגותו של מנסרורה, כיום".

מגרשי טניס היחידים שהיו ראויים או לתחרויות נמצאו במועדון הכרמל בחיפה, במכבי ת"א ובימק"א בירושלים. "ב־41' נסעתי לימק"א לטורניר נוער. ניצחתי במשחק אימון את אלוף הנוער של א"י דאז, ערבי נוצרי. כתגובה לנצחוני מיהרו מארגני הטורניר לבטל לשלוש שנים את אליפויות הנוער בימק"א".

רפי גורני כיום. מדי שנה ב"פרס הגדול" ברמת השרון (צילום: עודד מילשטיין)

לאחר הגימנסיה יצא גורני ללמוד הנדסת בניין באוניברסיטה האמריקנית בביירות. "אנרי פראון, מעשירי לבנון (ההיפודרומים שם שייכים לו), בעל השפעה פוליטית אדירה, חובב טניס מושבע, אהב לשחק איתי ונהג לשלוח את הרולס־רויס שלו כדי לקחתני מהאוניברסיטה למגרשיו. נסעתי פעם לחאלב עם ז'וזף ז'אבור, כדורגלן וטניסאי לבנוני, לחנוך מגרש טניס ולהדגים במשחק ראווה נגד אלוף סוריה. הכוכבים אז היו מארסל כהן היהודי מצרי, עטיה, אלוף לבנון, זלזל, טאלאט ואנדרה גו', יהודי־מצרי שזכה באליפות פלשתינה ב־1943".

סכו"ם מזהב

בספטמבר 47' נשלח גורני לייצג את א"י בטורנירים באנקרה ואיסטנבול, עם טובי החובטים ממצרים, צ'כיה, יוון, תורכיה, איטליה ואוסטריה. באנקרה היו הטניסאים אורחי הממשלה. ארוחת ערב חגיגית נערכה בביתו של ראש הממשלה רג'ינל פקר. הסכו"ם היה מזהב. בחצי הגמר נוצח גורני בידי אלוף הטורניר שווירצ'קה הצ'כי. רכבת מיוחדת הביאה את הטניסאים לאיסטנבול.

"כאן התחוללה התקרית עם הדגל, חודשיים בדיוק לפני ההכרזה על הקמת המדינה", נזכר רפי. "באתי לאימון היכרות עם מגרש התחרות וגיליתי שם בין כל דגלי המדינות המשתתפות גם דגל בריטי. 'איפה הדגל העברי?', שאלתי. 'אני לא משחק תחת דגל בריטי', הודעתי להם. קמה מהומה, חיפשו שעות ולא מצאו דגל כחול־לבן. שאלו אותי: 'היכן ניתן למצוא כזה'. השבתי: 'פנו לקהילה היהודית ושם יעזרו לכם'.

"בלילה, במלון המאר קונאק, הגיע לחדרי ד"ר מאייר – קשיש, דובר אנגלית במבטא ייקי, מראשי הקהילה היהודית באיסטנבול. 'מה עשית לנו?' נזף בי, 'שלחת אלינו את נציגי השלטונות לחפש אצלנו דגל עברי־ציוני. לא ידעת שהדגל הזה אסור כאן באיסור חמור ומי שמעז להניפו, מסתכן במאסר ממושך בתנאים קשים מאד?! הדגל הזה איננו חוקי בתורכיה ובגללו יושבים כבר כמה יהודים טובים, בכלא. רק באירועים סגורים, בהתכנסויות נדירות, מצומצמות, כשיש בטחון שעין זרה לא תגלה זאת, אנו מניפים את הדגל', סיפר ד"ר מאייר והוסיף שהשיב לוועדת הטורניר, שהדגל המבוקש איננו ברשותו.

"למחרת שוב באו אלי המארגנים וביקשו פרטים היכן ניתן למצוא את הדגל הציוני. שלחתי אותם לאינציקלופדיה הצרפתית, לארוס. לא התעצלו ותוך 24 שעות תפרו במיוחד דגל כחול־לבן, על בד משי יפהפה – אחד היפים ביותר שראיתי מימי. יתר על כן לקראת הטורניר הטביעו גם מדליית זכרון מיוחדת ובה דגלי האומות המשתתפות. כשהתבררה טעותם, השמידו את כל המדליונים שנוצקו והכינו חדשה, עם הדגל העברי. כך, בגללי, הניפו באיסטנבול ב־47' את הדגל שהיה אסור על־פי החוק. בני הקהילה היהודית מיהרו להזמין את העתונאים וצלמים הזרים להנציח את העובדה, כדי שתשמש ערות אם בעתיד יבולע להם בגלל הדגל הזה..."

לעיני המלך

ב־1949 יחד עם אריה אבידן התמודד גורני בקופנהגן עם קורט נילסן (פיינאליסט ווימבלדון ובין 5 הטובים בעולם, אז. אשתקד היה שופט ברמת־השרון...) וטורבן אולריך. מקופנהגן המשיכו לרולאן־גארוס, הלסינקי ושטוקהולם שם התמודדו בין השאר, לעיני המלך השוודי, עם יוהנסון וברגלין (לימים מאמנו ו"יוצרו" של ביורן בורג).

קריירת־הטניס של גורני לא האריכה ימים: יצא לארה"ב, למד באינדיאנה ובקליפורניה, פנה לניהול חברות שונות. בטניס עסק בעיקר להנאתו ושמו נכלל מאשתקד ב"מוזיאון התהילה" של הטניס במדינת אינדיאנה. ב־64', בגיחה לישראל, הפתיע את עודד שי ברבע הגמר. היה אז בן 37 ושי בן 20.

כיום הוא מתגורר בטרזנה, שבעמק סאן פרננדו בלוס אנג'לס. אב לארבעה וסב לארבעה. מעריץ גולף. ■

תחזיטוטו

מיקי בן־שיטרית (מימין) ומשה גריאני בדו־קרב על הכדור בדרבי התל־אביבי (צילם: עדי אבישי)

תחזית למחזור 10

1. הפועל ת"א – מכבי חיפה. כבר במשחק הראשון בטופס יש לנו משחק "גדול": למפגשים בין 2 הקבוצות יש מסורת: הם בד"כ מרתקים. 2 הקבוצות זוכרות לציין את מפגש האלופה מלפני שנתיים. פעמיים 1–1 אשתקד וכל תוצאה אפשרית, השבת.

2. כפ"ס – מכבי ת"א. עוד משחק קשה לניחוש. מכבי, למרות הכדורגל הטוב, כבר 3 שבועות ללא נצחון. כפ"ס 4 מחזורים – ללא הפסד. גם כאן משולש.

3. נתניה – בית"ר ת"א. אחרי פתיחה טובה של הליגה, בית"ר נחלשה וזכתה בנצחון בודד בחמישה מחזורים. נתניה, כמגרשה, אוהבת קבוצות שמשחקות כדורגל פתוח כמו בית"ר. נצחון לנתניה.

4. בני־יהודה – מכבי פ"ת. בני־יהודה עולה על דרך המלך, אחרי פתיחה לא טובה של הליגה. ממכבי פ"ת, שצברה נקודה בודדה בחמישה משחקים, שומעים רק על סכסוכים. 1 "סר לר".

5. הפועל פ"ת – חולון. האורחים לא ניצחו מאז מחזור הפתיחה. פתח־תקוה לא הפסידה כבר 5 מחזורים. שתי הקבוצות, למרות הבדלי המיקום בטבלה, משחקות טוב. 1, 2.

6. באר־שבע – לוד. המארחים הפסידו בשבת שעברה בצורה "אכזרית", בסוף המשחק עם האלופה. בשבת הם יוציאו את תיסכולם על לוד, שלמרות הנקודה שזכתה בה בשבת, עדיין לא מהווה יריב בחוץ. 1.

7. שמשון – בית"ר י־ם. המשחק האחרון בטופס מן הליגה הלאומית הוא גם המעניין ביותר. האלופה לא הצליחה בשנה שעברה לנצח את השמשונים (פעמיים 1–1), וגם השבת יהיה המאבק קשה מאוד. משולש.

8. הפועל י־ם – בית"ר נתניה. הגענו לליגה הארצית. הירושלמים הראו בשבת שעברה, בנצחון החוץ על יבנה, כמה הם רציניים. לא יהיה להם משחק קל מול נתניה, שזכתה בנצחון – אבל בסוף הם ינצחו. מה שרושמים בטוטו זה על־פי התוצאה בדקה ה־90... 1.

9. עמידר – יבנה. עמידר אוהבת "לשגע" את משתתפי הטוטו. יבנה לא תפסיד משחק שני ברציפות. x, 2.

10. הפועל חיפה – הכח. שתי הקבוצות היו בתחילה בצמרת הטבלה והן עכשיו במרכזה. שתיהן גם הפסידו בשבת שעברה – הכח בדרבי מול עמידר וחיפה בטבריה. בשנה שעברה, כל קבוצה ניצחה 1–0, בחוץ. פחות ממשולש לא מספיק.

11. בת"ים – טבריה. מה אגיד לכם, אי־אפשר להתווכח עם תוצאות ועם טבלה. טבריה נראית כל שבוע יותר טוב, כובשת יותר שערים ואולי, במקום קפטריה, תהיה לעיר קבוצה בלאומית... x, 2.

12. יהוד – חדרה. קשה מאוד לניחוש. יהוד מתגלה כקבוצה מצויינת, המשחקת כדורגל מצויין. חדרה היא קבוצה של מצבי רוח וביום טוב היא מסוגלת לכל. עוד משולש.

13. הפועל ר"ג – עכו. מפגש בין שתי הקבוצות הוותיקות ביותר בליגה הארצית. ר"ג טובה בעיקר במגרשה, עכו ללא הרכב מלא בגלל פציעות והרחקות. 2–0 לר"ג אשתקד. 1 בטוטו בשבת.

14. שעריים – יפו. כמה פעמים יכולה עוד שעריים להפסיד? "משהו" היא תוציא בשבת. 1, x.

ליגה לאומית
(לאחר המחזור ה־8)

.1	מכבי נתניה	8–18	19
.2	הפועל תל־אביב	3– 9	18
.3	הפועל כפ"ס	5– 9	14
.4	מכבי תל־אביב	10–16	13
.5	בית"ר תל־אביב	7–10	12
.6	הפועל פתח־תקוה	8– 9	12
.7	בית"ר ירושלים	13–14	11
.8	בני־יהודה	6– 7	10
.9	הפועל באר־שבע	6– 5	9
.10	שמשון ת"א	7– 6	8
.11	צפרירים חולון	7– 5	7
.12	מכבי פתח־תקוה	12– 6	6
.13	מכבי חיפה	8– 4	4
.14	הפועל לוד	22– 4	3

ליגה ארצית
(לאחר המחזור ה־8)

.1	הפועל ירושלים	9–16	19
.2	הפועל טבריה	12–17	18
.3	מכבי יבנה	9–11	14
.4	הכח רמת־גן	7–10	13
.5	הפועל חדרה	11–14	12
.6	הפועל רמת־גן	10–10	12
.7	הפועל חיפה	10– 7	12
.8	הפועל יהוד	11–13	11
.9	מכבי יפו	5– 5	10
.10	מכבי עמידר	11– 9	9
.11	הפועל בת־ים	8– 5	8
.12	בית"ר נתניה	11– 8	7
.13	מכבי שעריים	12– 8	5
.14	הפועל עכו	13– 6	3

הצעות השבוע

שיטות מלאות

	סולידי	הפתעות	הגיוני	לעשירים
1	x	2	1, 2	1
2	2	1	x, 2	x, 2
3	1, x	x, 2	1, x	1
4	1	1, 2	1, x	1, 2
5	x	2	1, x	x
6	1, 2	1, 2	1	x
7	x	1	x, 2	1, x, 2
8	1, 2	1, x	1	1, x
9	x	2	x, 2	1, x, 2
10	1, 2	x, 2	1	1
11	x	2	x	1, x, 2
12	1	1, x	1	x
13	2	x	1, x	1, x
14	x	x	2	2
שלשות	/	/	/	3
כפולים	4	6	8	4
טורים	16	64	256	432

שיטה מצומצמת

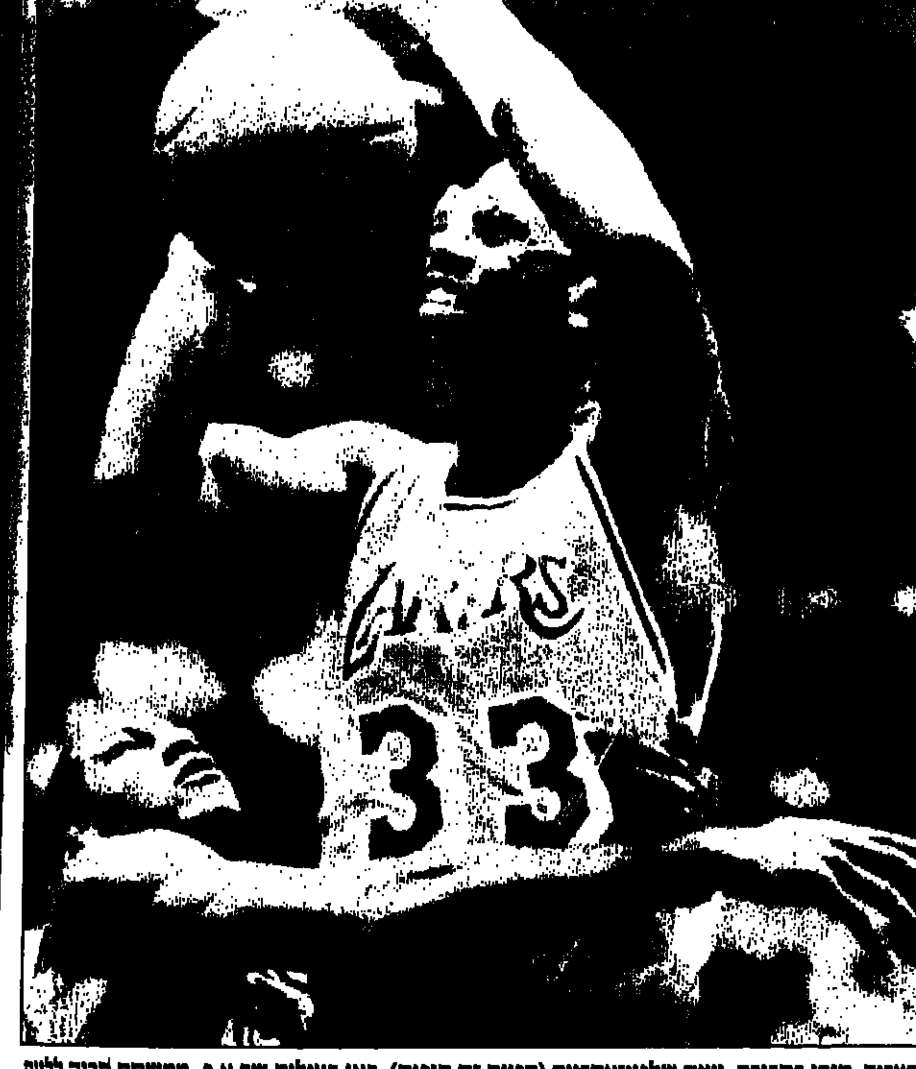
	מפתח	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	1, x, 2	2	x	1	2	x	1	2	x	1
2	1, x, 2	x	1	2	1	2	x	2	x	1
3	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
4	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
5	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2
6	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
7	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2
8	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
9	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2
10	1, x, 2	1	2	x	x	1	2	2	x	1
11	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2
12	1, x, 2	2	2	2	x	x	x	1	1	1, x
13	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
14	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x

שלשות 5

כפולים 4

טורים מלא [illegible]

טורים בשיטה המצומצמת [illegible]

קארים. הזקן בחבורה. עונה שלפני־אחרונה (הפעם זה סופית). כאן בצילום של א.פ. ממשחק הכנה לליגה, מראשית השבוע, נגד הנאטס מניו ג'רזי (מנסת לחסום אותו לרוי קומבס)

מחר אמורה להיפתח העונה ה־42 של הנ.ב.א. ובכך תחל החגיגה הגדולה של הכדורסל המעולה ■ לצידם של הכוכבים הזוהרים הגדולים – מג'יק, לארי בירד, ג'ורדן, קארים, אייזיה, מאלון ואחרים – יהיו שם כאלו שאת שמותיהם ממעטים לראות בעתונים, אבל הם שעושים את ההצגה, מנהיגים אותה, מנווטים אותה, איש איש בקבוצתו, כמובן ■ הנה כמה מהשמות הפחות ידועים־לכם, שיעשו לנו את העונה

המנהיגים האמיתיים

עפר שלח, ניו־יורק

כולנו שמענו על מג'יק ג'ורדן, לארי בירד ומייקל ג'ורדן. כולנו יודעים כמה קארים עבדול ג'אבאר, איזייה תומאס ומוזס מאלון חשובים לקבוצותיהם. אבל הנ.ב.א מורכבת מהרבה שחקנים אחרים וחלקם תורמים לליגה ולקבוצה שלהם לא פחות מן השמות הגדולים.

הנה כמה מן השמות הפחות ידועים, שיעשו השנה את העונה של הנ.ב.א: האנשים שיתנו את הרגעים החשובים שיבדילו בין מועמדת לאליפות לאלופה, בין קבוצה המעבירה עונה של 82 משחקים, לבין קבוצה המטילה אימה על יריבותיה.

הנה הם, כמה מן השחקנים הנהדרים שיעשו את ההבדל ב־1987/88 – העונה ה־42 בליגה מס. 1 בעולם:

הכוכב שייאחר את ההוקס

● גלן ריברס, אטלנטה: להוקס לא חסרים אתלטים גדולים. רומיניק, ויליס, לוינגסטון, אפילו ספאר ווב. אבל האיש שיקבע יותר מכולם אם אטלנטה תגשים העונה את הציפיות של המומחים ותנשל את בוסטון מאליפות המזרח, יהיה גלן "דוק" ריברס.

ריברס היה בשנה שעברה רביעי בליגה ברשימת האסיסטים ותשיעי ברשימת החטיפות. אבל השנה תוטל על שכמו מעמסה כבדה עוד יותר. הוא יהיה האיש שיצטרך לאגד את כל השחקנים המוכשרים של ההוקס ליחידה אחת ולמנוע מהם מלהתמוטט, כפי שעשו בשנה שעברה בפליי־אוף מול דטרויט. בסדרה ההיא, שהפיסטונס הכריעו אותה בחמישה משחקים, היה ריברס חלש ונוטרל לחלוטין בידי יריבו הטוב איזייה תומאס.

אם ההוקס רוצים השנה לעבור את הפיסטונס ואת הסלטיקס, הם צריכים מנהיג מן הסוג של תומאס או בירד. ואם הם אכן יעשו זאת, אתם תשמעו הרבה על הקליעות של ווילקינס והריבאונדים של ויליס, אבל תזכרו – מי שיעשה את זה באמת יהיה ריברס, שהשנה נדרש ממנו להיות יותר משחקן טוב: השנה הוא צריך גם להיות המנהיג שיעשה את הקבוצה המוכשרת ביותר בליגה לקבוצה הטובה ביותר.

הליכוד – בידיו

● לאפאייט ליוור, דנוור: כשנה שעברה היה ליוור הנעדר הבולט ביותר ממשחק האול־סטאר, וחברו אלכס אינגליש אף מחה על כך בקול. ליוור רשם בעונה שעברה יותר משחקים של "טריפל דאבל" – מספר של שתי ספרות בשלוש קטגוריות סטטיסטיות לפחות – יותר מכל שחקן אחר בליגה, כולל מאג'יק ובירד. הוא הוביל את רשימת הנגטס בחטיפות, אסיסטים וריבאונדים והיה המנהיג של דנוור על המגרש. השנה, כשהנגטס מקווים שקלווין נט ווין קופר יחזרו בריאים ויובילו אותם לעונה מוצלחת יותר מהעונה הקודמת, ליוור יצטרך להיות האיש שילכד את ההרכב המוכשר של הנגטס ויחזיר אותם לימי הזוהר של לפני שנתיים.

"הוא שחקן שלוקח אחריות, שחקן שעושה תמיד יותר ממה שאתה מצפה ממנו", אומר עליו מאמנו דאג מו.

אם אכן כך יהיה, דנוור תהיה יריבה מסוכנת לכל קבוצה בליגה וגורם משמעותי במחוז המערבי.

הגב של תאומי המגדל

● סטיב האריס, יוסטון: זה לא סוד. ליוסטון יש קו קדמי – אולג'ואן, סמפסון, מקריי – שאינו נופל מזה של אף קבוצה בנ.ב.א. מה שהיה חסר לה בשנה שעברה היה בקקורט ראוי לשמו.

רוברט ריד הוא שחקן נהדר, אבל הוא לא גארד טבעי. על אלן לוול המבריק והלא יציב, קשה לסמוך. האיש שיצטרך להוביל את הרוקטס יהיה האריס.

בעונתו השלישית בליגה דומה שהאריס, 1.95 מ', מהיר ובעל יד מעולה מרחוק, נכון להגשים את הפוטנציאל שהרוקטס ראו בו כשלקחו אותו בדראפט, לאחר ששיחק באוניברסיטת טולסה הלא נודעת. ראינו אותו השבוע קולע 22 נקודות מול הניקס, והוא נראה מצוין, אם הוא ימשיך להיראות טוב, אקים ורלף יעשו את השאר, ויוסטון עשויה ללכת את כל הדרך.

● רג'י וויליאמס, קליפרס: הרוקי הטוב ביותר שהגיע השנה לנ.ב.א. מנהיג טבעי, קשוח, בעל קליעה נהדרת מבחוץ וראיית משחק. הוביל את ג'ורג'טאון עד לשמונה הגדולות של האוניברסיטאות בשנה שעברה, והקבוצה נקראה על שמו "רג'י והניסים". הוא עשוי בהחלט לעשות את אותו דבר לקליפרס, שהיו בשנה שעברה אחת הקבוצות החלשות בהיסטוריה של הנ.ב.א. "אני מצפה לגדולות ממנו כבר מהיום הראשון", אומר מאמנו ג'ין שו. גם אנחנו.

מייקל ג'ורדן. אמן הלחטוטים. אילו חידושים יביא העונה?

הפנינה – בשיאה (?)

● דווין וואשינגטון, נטס: לא יכול להיות שלנטס מצפה עוד עונה כמו העונה הקודמת. עם שחקנים כמו באק וויליאמס, אורלנדו וולרידג' והרוקי דניס הופסון, הם חייבים להשתפר. והאיש שיצטרך לאחד אותם היה מן המאכזבים הגדולים בעונה הקודמת.

דווין "פנינה" וואשינגטון היה כוכב ענק במכללת סירקיוז, וכולם ציפו שיעשה גדולות בנטס. בעונה שעברה הוא היה חלש ולא מצא את מקומו. למחנה האימונים השנה הופיע וושינגטון רזה יותר, בכושר מצויין ועם כמה תנועות חדשות שעוד לא ראו בניו־ג'רזי. עם הפנינה בשיאה הנטס יהיו יריב מאיים לכל קבוצה, ואחת ההפתעות הגדולות של השנה בליגה.

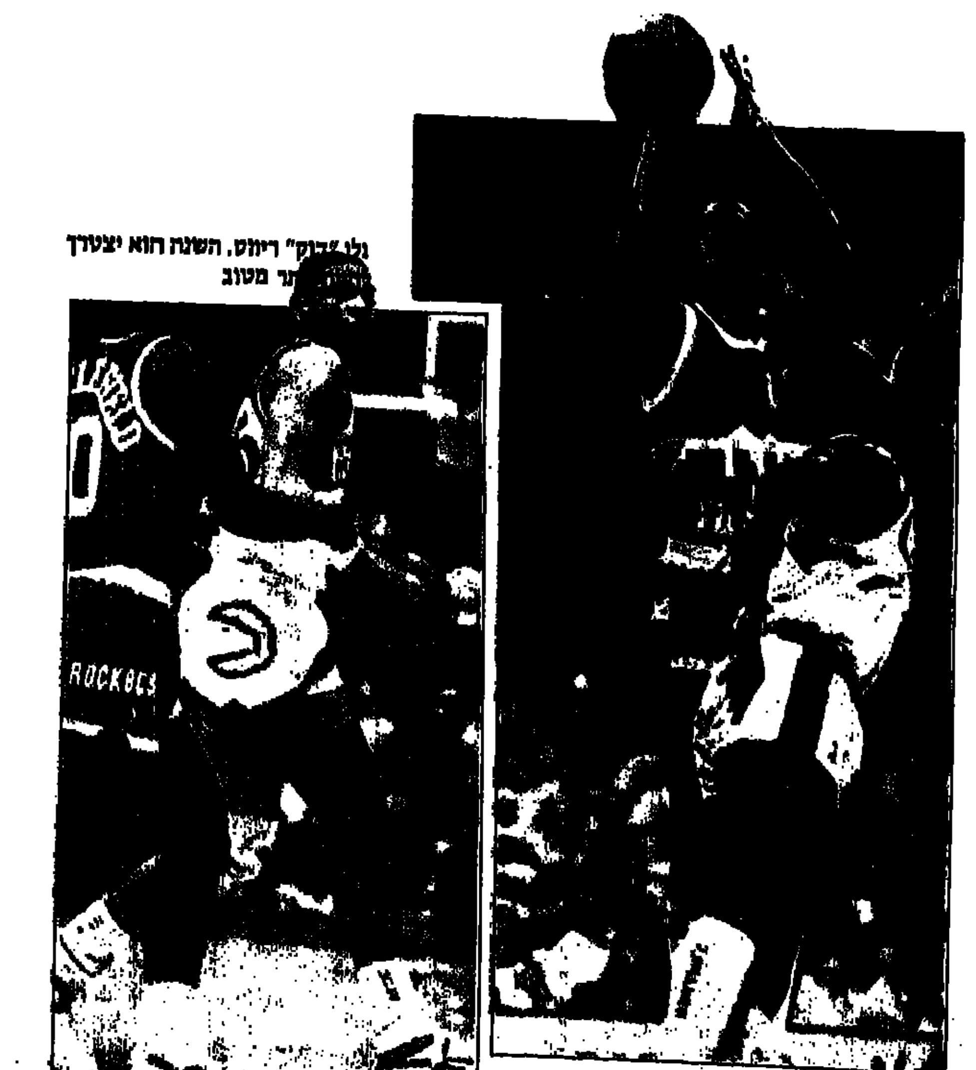
● ויליאם בדפורד, דטרויט: מה שהיה חסר לפיסטונס בשנה שעברה היה שחקן ציר אמיתי, שיוכל לחלק כדורים מתחת לסל ולקחת ריבאונדים מתחת לסל של היריב. הפיסטונס מצאו את בדפורד, שנבחר שישי בדראפט של השנה שעברה בידי הפניקס סאנס – אבל לא הגשים את הפוטנציאל הטמון בו. בדפורד הוא שחקן גבוה וחזק, מהיר מאוד ומתאים לסגנון הפאסט־ברייק שמתכנן צ'אק דיילי, השנה. אם הוא ישתלב, יהיו לביל ליימביר דקות מנוחה יקרות, ולדטרויט חמישיה שניה מן הטובות בליגה וסנטר היכול להפיל את פאריש וסיקמה מן הרגליים. בדפורד יהיה בכל מקרה רק מחליף, אבל גם ביל וולטון היה, מן הספסל, הבורג שהשלים את מכונת האליפות של הסלטיקס לפני שנתיים.

יהיו, כמובן, שמות נוספים. ארמון גיליאם מפניקס ודניס הופסון מניו ג'רזי, סטיב ג'ונסון מפורטלנד וקני סמית מסקרמנטו ושמות שאיש לא חושב עליהם עכשיו.

אחרי הכל, אלו הם הטובים שבטובים, הקצפת שבעוגה, שחקני הליגה הטובה בעולם, אנשי הנ.ב.א. ■

מג'יק ג'ונסון. הקסם עדיין בידיו

גלן "דוק" ריברס. השנה הוא יצטרך ... מטוב

לאפאייט ליוור. לוקח אחריות

הפסדים לאלופות

צבי גלפרין

מחזיקת גביע המדינה לילדים ואלופת אשתקד במחוזה, מכבי חיפה הר הכרמל, נוצחה פעמיים ברציפות, בידי אחותה מכבי יוסף 43-26 ובידי מכבי קרית ביאליק 30-58. אילמלא היה מדובר בילדים, שהליגה שלהם מתאפיינת בשינויי הרכב, מדי שנה – זו היתה בוודאי הפתעה.

עוד אלופות־מחוז מאשתקד, שנוצ־חו: כפר ויתקין ניצחה את מכבי יהודה תררה (אשתקד אלופת מחוז חדרה, והשנה הועברה לשומרון) 72-27. ביתי"ר ת"א גברה על מכבי ת"א רמת

נצחון ראשון לקבוצת־ילדים ערבית ■ 101 הפרש לזכות מכבי י־ם ■ 2 הפסדים טכניים לבית יצחק (שיתוף שחקנים שלא כחוק)

אביב (אלופת מחוז דן בעונה שעברה) 39-46; מרגין טבעון – עפולה/עוגר (אלופת מחוז עמקים) 56-37.

נצחון ראשון, אי פעם, לקבוצה מהמיגזר הערבי, בליגה זו: כפר יאסיף – מישגב 39-37 (מחוז מפרץ). כמחוז ירושלים, שיא הפרש: מכבי ירושלים – אליצור גוש עציון 107-6.

התוצאות:

● גליל עליון: ג.עינות ירדן – סאר סא 43-23, הגושרים – מלכיה 59-18, מטולה – יראון 52-17, נאות־מרדכי – קרית שמונה 60-45, דפנה – שדה נח־מ"ח 50-24, הגושרים – מטולה 40-16, קרית שמונה – רמות נפתלי 51-48.

● צפון: הפועל צפת – אליצור צפת 50-10, מחניים – יסוד המעלה 49-42, חולתא – ראש פינה 43-37, איילת השחר – חוקוק 43-28.

● עמק הירדן: אשדות־יעקב – לביא 85-34, דגניה ב' – בני יהודה רמות גולן 89-7, רמות גולן – עין דור 44-18, מכבי טבריה – גוש חיספין 79-29.

● בית שאן: יזרעאל עפולה – שדה אליהו 61-9, עין חרוד איחוד – צעירי שדה אליהו 90-20, ניר דוד – בית שאן 38-21, גבע – בקעת בית שאן 43-20, גבע – יזרעאל 51-36, קישון/יזרעאל – מעלה אפריים 50-23, בית השיטה – יזרעאל 37-33.

● עמקים: קישון העמק – יקנעם 66-25, נצרת עלית – דברת 42-34, שומריה – הרי אפריים 68-32, יפעת – ק.טבעון 55-47.

● חיפה: קרית אתא – כפר גלים 58-28, שלום ק.אתא – חיים חיפה 31-24, יגאל חיפה – קרית ים 46-24, יוסף חיפה – כפר גלים 49-22.

● מפרץ: מכבי כרמיאל – בני ביאליק 50-43, אליצור עכו – הפועל כרמיאל 43-40.

● חדרה: גן שמואל – בית"ר בני־מינה 40-21, בית"ר בנימינה – שרות־ים 30-21, שדות ים – ג'ת 34-31, פרדס חנה – מעגן מיכאל 43-11.

● שומרון: גבעת חיים איחוד – משמר השרון 39-29, כפר הרא"ה – בית יצחק 2-0 (טכני), גבעת חיים אי־חוד – בית יצחק 2-0 (טכני), בית יצ־חק – מכמורת 42-32.

● נתניה: אליצור מ.ס. נתניה – שפיים 49-16, בני בית יצחק – אלי־צור נתניה 40-20, חרות – כפר חיים 40-35, קבה נתניה – אבן יהודה 55-13, תפוז אבן יהודה – מכבי נתניה 66-4.

● שרון: צפון רעננה – הרוב רענ־נה 36-28, שקד רעננה – מזרח רעננה 71-14, סביון כפ"ס – יחדיו רעננה 51-19, יחדיו רעננה – צעירי הרצליה 50-25, אלפי מנשה – א.ס. רמה"ש 45-19, הפועל כפ"ס – רמה"ש 47-43, אלפי מנשה – צפון רעננה 35-19.

● פ"ת: בני צעירי הרצליה – מכ־בי אליאנס 36-33, מכבי אליאנס – אריאל 41-29, דקל רעננה – הדס גבעתיים 64-52, מ.מ. גבעת־שמואל – הוד השרון 64-28, א.ס. רה"ש – ארי־אל 54-22, גבעת השלושה – מודיעים 49-22, דקל רעננה – גבעת השלושה 49-34, הפועל הרצליה – הפועל פ"ת 87-31.

● דן: תפוח קרית אונו – בת ים 65-11, משח"ב ר"ג – מכבי פ"ת 43-16, בני הרצליה – הפועל ת"א צפון 30-27, בני הרצליה – בת ים 38-18.

● ת"א א': אשכול – אליצור בת ים 36-17, בני יהודה – רני רמה"ש 61-52, ברוש גבעתיים – מרכז ר"ג 44-31, ברוש חולון – אשכול פ"ת 77-26, מכבי ת"א – נוה רמלה 69-29, הוד השרון – אשכול פ"ת 73-42, צבר ראשל"צ – מכבי רעננה 77-50.

● ת"א ב': אתרוג גבעתיים – מכ־בי ת"א 57-24, הדס חולון – שלום ר"ג 44-43, נרקיס הוד השרון – הפו־על ת"א 30-18, מרכז רעננה – דרום בת ים 57-41, שלום ר"ג – דרום בת ים 38-31.

● שפלה: תל כביר – לב ת"א 45-12, מכבי יפו – רוקח 31-30, נופ־שונית – בני ברית 45-31, מכבי ת"א צפון – רוקח 49-44, צפון ר"ג – מכבי צפון ת"א 61-19.

● מרכז: הרצל יהוד – אליצור רא־של"צ 45-12, ברבור – הרצל יהוד 33-31, מ.ס. רמת אפעל – חרוב חולון 46-36, אליצור ראשל"צ – מרכז ת"א 23-14, צפון בת ים – הפועל לוד 54-23.

● שורק: נ"צ – מכבי רחובות 61-21, רמת אליהו – אריה נ"צ 33-27, רימון ראשל"צ – סלע 62-43, אריה נ"צ – כפר גבירול 37-32, גבעת ברנר – נען 49-36, רימון – גבעת ברנר 49-47, עירוני רחובות – נצר סירני 43-35.

● ירושלים: אס"א – גוש עציון 81-22, אליצור י־ם – בית"ר י־ם 60-26, אס"א י־ם – הפועל י־ם 56-25.

● דרום א': א.ס. אשקלון – בניה 77-11, באר טוביה – יבנה 47-32, אשדוד – גדרות 70-26, הפועל אש־דוד – אליצור אשקלון 38-35, כנה מיכאל – בניה 55-36.

● דרום ב': אשכול צפון – אליצור נתיבות 46-42, עירוני קרית גת – אופקים 64-23, גת – גפן 79-22, גפן – בארי 84-15, גפן – גת 46-30.

● נגב: דימונה – תמר ערד 60-18, דימונה – מכבי ב"ש 51-20, הפו־על ב"ש – עומר 69-23, הפועל ב"ש – מכבי ב"ש 57-20, רביבים – תמר ערד 69-11, ערד – רמת הנגב 68-28, אשכול – עומר עומרים 2-0.

ילדות

● צפון: ראש פינה – חוקוק 27-10, דפנה – כפר סולד 33-14, כפר סולד – מטולה 23-19, דפנה – נאות מרדכי 43-8, מטולה – חוקוק 40-15.

● עמקים: בקעת בית שאן – שדה אליהו 39-30, עמק הירדן – גליל תח־תון 29-27, בית אלפא – עין חרוד איחוד 43-27.

● חיפה: עין דור – נהריה 34-16, מחוז חיפה – יפעת 30-24.

● מרכז: בני יהודה – הפועל ת"א 50-18, כפר הס/שפיים – יחדיו רענ־נה 50-6, לכ"ן רמ"ש – אליצור ר"ג 36-7, לכ"ן רמה"ש – מכבי הוד השרון 41-16, מכבי רעננה – אליצור ר"ג 20-15, בני הרצליה – חרות 27-8, הוד השרון – בני הרצליה 18-17, כפר הס/שפיים – מכבי רעננה 37-4, אלי־צור בני ברק – רמת חן 31-11.

● דרום: אליצור ראשל"צ – הפו־על ירושלים 44-30, אליצור קרית או־נו – אליצור חולון 27-24, אליצור קרית אונו – א.ס. סביון 53-14, אלי־צור קרית אונו – רוקח 32-21, סלע – קרית שרת 76-8.

הפועל ת"א (ילדות) באימון. משמאל: גלי פיקרש, קרן שכטר, מאיה בלושטיין, הדר ביגמן. משקיפה עליהן: המאמנת ילע פיקרש. עוד בקבוצה: אפרת אהרון, קרן רם, מושית רון, ליזה מנגל. (צילום: נאור רהב).

